

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

6. KVĚTNA 2012

Z obsahu:

Naplnění Duchem Svatým

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

18. dubna 2012

- strana 2 -

Věříte v Boha,

i ve mne věřte

Papež Benedikt XVI.

vyhlásil Rok víry,

který bude trvat

od 11. října 2012

do 24. listopadu 2013

- strana 4 -

Slova Matky Boží

v Grubu 5. března 2012

- strana 5 -

Ztráta křesťanské víry

Křesťanská víra

je cesta k nebi

- strana 6 -

Felicita a Perpetua

- strana 7 -

Alois Scrosoppi

Doplnění životopisu

sv. Aloise Scrosoppiho

- strana 8 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi

Michelinimu (40)

- strana 10 -

Sedm hřebů

do rakve duše (3)

- strana 11 -

Uvítání Královny máje

Editorial

Podobenství o vinném kmeni je jediné Ježíšovo podobenství, které nám zaznamenal svatý Jan. Je navíc velice stručné, a přece vyjadřuje celou podstatu evangelia: „Beze mne nemůžete činit vůbec nic.“ Kdo to nebere na vědomí, je jako suchá větev, která nemůže přinášet plody. Těto životodárné závislosti na Bohu si byli křesťané dobře vědomi, proto všechno konali s Pánem a v Pánu a vyzývali při každé příležitosti jeho jméno.

Tuto skutečnost připomínala věřícím celá příroda zvláště do té doby, kdy pozemské plody ke své obživě převážně každý sám pěstoval a zkušenost celých generací ho poučovala, že všechna péče a práce, kterou věnuje svým polím, se může obrátit vníveč, jestliže dobrotivý Hospodář jeho práci a jeho úrodě nepožehná.

Člověk, jehož pole leží vlastně ladem, protože na něm stojí sluneční kolektory a pro chléb si chodí do Kauflandu, cítí se však už v té věci na Bohu zcela nezávislý a ani si nevzpomene, aby zasazoval na role symbolicky malé křížky zhotovené z velikonočních větviček a v květnu o Křížových dnech chodil do polí na místa, kde stály kříže, děkovat i prosit nejen za úrodu, ale za všechny další důležité potřeby.

Lidé dnes chápou své zabezpečení jako samozřejmost a ani je nenapadne, jak je právě tento současný systém zásobování zranitelný. Scénáře blížící se pohromy mluví o tom, že velká kalamita začne právě v této oblasti, protože náhlé zhroucení energetického systému prakticky postupně zcela znemožní komunikaci i zásobování a uvrhne společnost do nepředstavitelných zmatků a bouří, na které vůbec není připravena. Projeví se přitom v celé nahotě lidské sobectví a tvrdost srdce. To bude jen první připomínka zpychlému lidstvu, že bez Boha opravdu nemůže dělat nic.

Křížové neboli prosebné dny vznikly už v roce 450 ve Francii v biskupství Vienne. Zavedl je svatý biskup Mamert, protože v té době Francii opakovaně postihovaly kalamity hladu, zemětřesení, nemoci, bídy, požárů a jiných sužujících neštěstí. Zdálo se, že ďábel byl zcela puštěn z řetězu. Svatý biskup v tom viděl Boží napomenutí za hříšný život a vyzýval k obrácení, pokání a modlitbám. Vodil celé zástupy pod širé nebe, aby modlitbami a zpěvy prosili o Boží slitování. Později tyto průvody, rozšířené mezitím po celé Francii, zavedl Lev III. r. 804 pro celou církev, a to v pondělí, úterý a středu před Nanebevstoupením Páně. Nejsou takové Křížové prosebné dny právě v této době velmi aktuální, ba přímo naléhavě potřebné?

Mariánský charakter dostal měsíc máj až o více než tisíc let později, ale tématem těchto oblíbených lidových pobožností byly podobné prosby za ochranu před vším zlem, které nás trápí i které nám hrozí. Velký impuls k šíření májových pobožností dal papež Benedikt XV. Jeho pontifikát byl totiž poznamenán od začátku první světovou válkou, když nemocné srdce jeho předchůdce sv. Pia X. neuneslo zprávu o jejím propuknutí. Rozšířil v církvi modlitbu za mír, kterou se věřící modlili i při májových pobožnostech.

Benedikt XV. byl velkým mariánským ctitelem. Od něho pochází invocace Panny Marie jako Královny míru. Obohatil měsíc máj o svátek Panny Marie Prostřednice všech milostí. Tento papež uznával Pannu Marii jako Spoluspasitelku. Řekl o Matce Boží: „Maria trpěla spolu se svým umírajícím Synem. Obětovala Ho na smíření Boží Spravedlnosti. Proto je možno říci, Maria spasila lidstvo spolu se svým Synem.“

Benedikt XV. obdaril 20 mariánských chrámů na celém světě titulem „basilica minor“. Velmi
Dokončení na str. 12

Naplnění Duchem Svatým

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 18. dubna 2012*

Drazi bratři a sestry, po velkých svátcích se vracíme ke katechezím o modlitbě. V audienci před Svatým týdnem jsme se zastavili u postavy blahoslavené Panny Marie, přítomné uprostřed apoštolů při modlitbě v době očekávání seslání Ducha Svatého. Atmosféra modlitby doprovází první kroky církve. Letnice nejsou izolovanou událostí, neboť přítomnost a působení Ducha Svatého vedou a oživují ustavičně cestu křesťanské komunity. Ve Skutcích apoštolů totiž Lukáš kromě vyprávění o velkém rozšíření, ke kterému došlo padesát dní po Velikonočních (srov. Sk 2,1–13), vypráví o dalších mimořádných vylitích Ducha Svatého, která se vracejí v dějinách církve. A dnes bych se chtěl zastavit u onoho vylití, které je označeno jako „malé Letnice“ a uskutečnilo se v obtížné fázi rodící se církve.

Odpověď na pronásledování

Skutky apoštolů vyprávějí, že po uzdravení ochrnutého blízko jeruzalémského chrámu (srov. Sk 3,1–10) byli Petr a Jan zatčeni (srov. Sk 4,1–3), protože hlásali všemu lidu zmrtvýchvstání Krista (srov. Sk 3,11–26). Tehdy, jak říká svatý Lukáš, *společně zvolali k Bohu* (Sk 4,24). Zde uvádí svatý Lukáš nejdelší modlitbu církve, jakou nacházíme v Novém zákoně, po jejímž zakončení se *místo, kde byli shromážděni, otřásl a všichni byli naplnění Duchem Svatým, takže s odvahou hlásali Boží slovo*. (Sk 4,31)

Dříve než se zamyslíme nad touto modlitbou, všimněme si velmi důležitého chování: tváří v tvář nebezpečí, obtížím, hrozbě se první společenství nesnaží provést analýzy o tom, jak reagovat, hledat strategie, jak se bránit,

jaká měřítka uplatnit, ale vystavení zkoušce zahajují modlitbu a vstupují do styku s Bohem.

Jednota komunity v modlitbě

A co charakterizuje tuto modlitbu? Jedná se o jednomyslnou a svornou modlitbu celého společenství, která čelí situaci pronásledování kvůli Ježíši. V řeckém originálu používá svatý Lukáš výrazu „homothumadon“ – „všichni společně“, „svorně“, termínu, který se objevuje v jiných částech Skutků apoštolů, aby zdůraznil tuto svornou a vytrvalou modlitbu (srov. Sk 1,14; 2,46). Tato svornost je základní složkou prvotní komunity a měla by být vždy vlastností celé církve. Tedy nejen modlitba Petra a Jana, kteří se nacházejí v nebezpečí, ale celé komunity, protože to, co prožívají dva apoštolové, se netýká jen jich, ale celé církve. Uprostřed podstoupeného pronásledování se komunita neleká ani nerozděluje, ale je hluboce spojena v modlitbě jako jedna osoba, aby vyzývala Pána. To je, řekl bych, první zázrak, který se uskuteční, když jsou věřící vystaveni zkoušce z důvodů své víry: jednota se upevňuje, místo aby se rozdělovala, protože je podporována neochvějnou modlitbou. Církev se nesmí bát pronásledování, která musí během dějin podstoupit, nýbrž vždy důvěřovat jako Ježíš v Getsemanech v přítomnost a sílu Boha vyzývaného v modlitbě.

Důvěra v Boží plán spásy

Udělejme další krok: Co žádá od Boha křesťanská komunita v tomto okamžiku zkoušky? Nežádá bezpečí života při pronásledování, ani aby Pán odplatil těm, kteří uvěznila Petra a Jana; žádá jen, aby jí bylo umožněno hlásat se vši statečností Boží slovo

Dokončení na str. 12

Dříve než se připojíš k Ježíšově družině, která kráčí tichou nocí z Večeřadla směrem ke Getsemanské zahradě, připomeň si, co se všechno krátce předtím událo. Ježíš se svými nejen povečeřel velikonočního beránka, ale také jim umyl nohy a dal jim sám sebe za pokrm. Vyvolil si je za své první kněze. To, co nyní spolu s nimi uslyšíš cestou na Pánovo oblíbené místo, je obrazným výkladem hlubokého smyslu všeho toho, čeho byli právě účastníky.

Napadá tě otázka, proč jim toto vysvětlení nepředložil raději předem? Protože k jeho pochopení potřebují nejen Ježíšovo slovo, ale především jeho milost. A právě ta v nich po první eucharistické hostině, třebaže zatím myslí ani srdcem nepochopené, přebývá v nebyvale hojné míře. Jedno s druhým tajemně souvisí: Pánova slova připravují cestu milosti, jeho milost připravuje cestu jeho slovům. Jedno bez druhého je neúplné.

Jeho zvláštní podobenství je vlastně doplňujícím vyvrcholením toho, co oznámil zástupům již po prvním rozmnožení chleba. Tehdy Pán mluvil o nezbytnosti vnitřního života, ale našel i mezi svými pramálo pochopení. A přece se jeho Srdce stravuje touhou prožívat s každým člověkem dosud nikdy neslýchané společenství. Nejradyji by o tom promlouval ke všem lidem, ale jak ukazuje zkušenost, bude to trvat dlouho, než najde pro toto tajemství své lásky víc než jen pouhé přijetí. Začíná proto od svých nejdůvěrnějších přátel. Pros jeho Svatého Ducha, aby i tebe otevřel pro jeho božská slova.

Cesta vede mezi vinicemi. Ve svítu úplňku je možno pozorovat dlouhé řady vinných keřů, připravených přinést novou úrodu. U ohrad vidíš hromady suchých ratolestí, které vinař starostlivě ořezal. Čekají již jen na spálení.

Můj Otec je vinař. Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás...

Takto nikdy žádný prorok ani mistr nepromlouval ke svým učedníkům. To, co slyšíš z Ježíšových úst, dává všemu jeho dosavadnímu hlásání nový, mnohem hlubší smysl a nekonečný rozměr. Boží Syn nepřišel, aby hlásal pouhou moudrost a mravní zásady. Přišel tě především pozvat, abys byl živoucí součástí božského organismu, který má přinášet všem lidem ovoce vykoupění.

Uvažuj ve vděčném úžasu, jaké ti Bůh nabízí vyznamenání: chceš-li, můžeš být plodnou ratolestí, která žije nikoliv svým, ale přímo božským životem, a může proto přinášet božské ovoce. Budeš-li svému Pánu plně k dispozici, budou na tobě dozrávat plody nekonečné Boží lásky, na které tolik čeká vyhladovělý a žíznlivý svět, takže *chudí se najedí do sytosti*⁽¹⁾.

Božský život

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Beze mne nemůžete nic činit.

Toto životní spojení nabývá nečekaný a důvěrný charakter, který se proměňuje ve vzájemné pronikání: máš žít ty v Ježíši a Ježíš v tobě. Teprve ve světle této sku-

tečnosti můžeš správně pochopit všechno to, čemu Ježíš dosud celá tři léta učil. Ježíš nás přišel pozvat, abychom žili s ním a v něm božským životem. To je pravý smysl všech jeho přikázání. Tajemství dokonalého vnitřního spojení s Bohem spočívá v úplné proměně života, aby přímo v tobě **zůstala jeho slova: Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm.** Ježíšovo učení není soubor pouček a mravních zásad, které mistr svěřuje svým žákům, aby se jimi řídili. Ježíšovo učení přesahuje nekonečně všechna náboženství a všechny duchovní školy. Je to uvedení do velkého tajemství, jak skutečně **žít s Bohem a v Bohu.** Nyní vidíš, jak zdeformované a daleko od skutečnosti jsou všechny představy, podle kterých Bůh omezuje člověka svými příkazy a zákazy a jen z dálky slídí po jeho přestupcích, aby ho pak za ně trestal.

Když však žiješ božským životem v Bohu, nejsi ponechán sám sobě, ale jsi předmětem jeho nejstarostlivější péče. Souhlasíš-li, abys byl dobrou a plodnou ratolestí, potřebuješ také Otcův očištný nůž. Ale není důvodu, aby ses ho bál. Přibližuje se a zasahuje jen proto, aby ti pomohl. Je to nůž nejvyšší lásky, který odstraňuje jen to, co překáží, abys přinášel dobré ovoce. Nedívej se proto na jeho ostří, ale na ruku, která ho vede. Je to ruka nejmoudřejšího a nejdobrotivějšího Vinaře, který má jediný zájem, aby jeho ratolest co nejvíce přispěla k slávě vinného Kmene. Vždyť tím Kmenem je sám jeho Syn. I ty odumřelé ratolesti, které jsou určeny *do ohně*, odřezává jen z lásky ke Kmeni a jeho údům, které v něm a s ním zůstávají živé, aby mohly přinášet dobré ovoce.

Nebyla by to nejvyšší troufalost, kdybys chtěl sám přinášet „své ovoce“? K čemu by byly ty zatrpklé a sevrklé plody lidské samolibosti? Skutečně chutné a požehnané hrozny nejsou tvým dílem, ale pocházejí z Kme-

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 9,26-31

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázní před Pánem a rostla přispěním Ducha Svatého.

2. čtení - 1 Jan 3,18-24

Děti, nemilujme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milování, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

Evangelium - Jan 15,1-8

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponese mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

ne, který je zakořeněn v Otcí. Smyslem této božské symbiózy Vinař - Kmen - ratolesti je oslava Otce. V takto dokonalém splynutí Boží a tvé vůle pak ani nemůžeš chtít nic, co by nechtěl Bůh. *Tak můžeš prosit, oč chceš, a stane se ti.* Pros především o to nejdůležitější:

Abyste před ním sklonila všechna pokolení a hlásala jeho spravedlnost: Tu učinil Pán.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 22; ⁽²⁾ tamtéž.

Věříte v Boha, i ve mne věřte

Papež Benedikt XVI. vyhlásil Rok víry, který bude trvat od 11. října 2012 do 24. listopadu 2013. Je to příležitost znovu objevit krásu a nesmírné bohatství naší víry, abychom se stali jejími radostnými a živými svědky. Je to výzva nejen pro země, kde křesťané trpí pronásledováním, ale stále více i pro nás v Evropě, která se nachází v hluboké krizi víry. Přiznat se ke katolické víře vyžaduje dnes od každého velké osobní a odvážné rozhodnutí.

Krátký pohled do Starého zákona nám ukazuje něco velmi poučného: Bůh Jahve mohl Abrahamovi splnit všechna svá velká zaslíbení, protože Abraham jeho slovům jednoduše uvěřil a bezvýhradně uposlechl jeho výzvy. *Abraham uvěřil Bohu a bylo mu to uznáno za spravedlnost.* (Řím 4,3) Dokonce i ve vysokém věku, ačkoliv už nebylo naděje, doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů. (Řím 4,18)

A tak se stalo, že Abraham, který byl před Bohem jako poslušné dítě, stal se skutečně prarodcem Izraele a pro nás všechny otcem víry.

Jednou z Abrahamových dcer byla **svatá Edita Steinová**, konvertitka z židovství, která vědomě položila svůj život za obrácení svých židovských bratrů k pravé víře. Židovskému spolužákovi, hledajícímu pravou víru, popsala v dopise z roku 1927 cestu svého duchovního dětství: *Svoji radu jsem vám řekla: stát se dítětem a život se vším zkoumáním a přemýšlením vložit do Otcových rukou. Když to člověk ještě nedokáže, pak je třeba tohoto neznámého a zpochybnovaného Boha prosit, aby pomohl On. Teď se na mě určitě díváte překvapeně a s úžasem, že se nestydím přijít k Vám s prostou dětskou moudrostí. Je to moudrost, protože je jednoduchá a skrývájí se v ní velká tajemství. A je to cesta, která zcela jistě a bezpečně povede k cíli.*

Aby nám Bůh zjevil plnost pravdy o naší víře, poslal nám Otec svého Syna: *Jednorozený Bůh, který spočívá v náruči Otcově, ten nám o něm podal zprávu.* (Jan 1,18) Proto je naše katolická víra vírou zjevení. My nejsme lehkovážní stoupenci představ

vymyšlených vlastní hlavou. Věříme v osobu, v Ježíše Krista, který je Bůh a člověk zároveň. *Věříme v jediného Boha, který je láska, v Otce, který nám pro naši spásu v plnosti času poslal svého Syna; v Ježíše Krista, který v tajemství své smrti a svého zmrtyvýchvstání vykoupil svět; v Ducha Svatého, který po celá staletí vede církev v očekávání druhého příchodu Pána ve slávě.* (Benedikt XVI. v listě k Roku víry)

Věrní až ke krveprolití

V prvních staletích křesťanství položily tisíce lidí svůj život jako mučedníci za víru v jediného Boha ve třech osobách. Jednou z nich byla **svatá Cecilie**, dívka z bohaté rodiny. Pomáhala v Římě pronásledovaným bratřím ve víře. Když odepřela obětovat pohanským modlám, byla počátkem třetího století popravena mečem. Papež Urban I. dal tělo mučednice pochovat v katakombách sv. Kalista do samostatné hrobky vedle hrobů biskupů a kněží. Při prvním otevření jejího hrobu v roce 821 našli její tělo po více než 600 letech zcela neporušené (je to první neporušená světičice vůbec). Papež Paschal I. dal její tělo přenést do chrámu sv. Cecilie v Trastevere. Při druhém otevření jejího hrobu v roce 1599 našli její tě-

lo po 1300 letech stejně neporušené a ve stejné poloze, v jaké byla kdysi pochována v katakombách: oděná do zlatého šatu, ležící na pravém boku s tvář otočenou k zemi. Ruce drží směrem od těla, na pravé ruce má ohnuté tři prsty, na levé ruce jeden. Číslo 3 a 1 poukazují na její vyznání víry: Jeden Bůh ve třech osobách.

Když za vlády Konstantina dostala církev v roce 313 svobodu, uskutečnil se v Niceji roku 325 první koncil. Přišlo na něj více než 300 biskupů a mezi nimi **svatý Mikuláš z Myry**. Mnozí z koncilních otců měli na svém těle stopy krutého mučení z doby těžkého pronásledování křesťanů. Koncil se konal v mariánském chrámě, který se bohužel v listopadu minulého roku stal mešitou. V tomto starobylém chrámě zformulovali pastýři poprvé vyznání víry zvané nicejské.

Na ně navázal Svatý otec ve svém listě: *Není náhodou, že křesťané v prvních staletích se museli vyznání víry naučit zpaměti. Sloužilo jim jako každodenní modlitba, aby nezapomínali na úkol, který přijali při svém křtu.* Neprospělo by nám, kdybychom se modlili vyznání víry opravdu pomalu a pozorně? Při všem duchovním bohatství a plnosti naší víry, která by se při

VZTAH OBYVATEL NĚMECKA K PAPEŽI

Podle průzkumu, který provedla agentura Forsa pro německý týdeník Stern, dávají obyvatelé Německa výrazně přednost dalajlámovi před německým papežem Benediktem XVI. Nejvíce si cení osobnosti Nelsona Mandely, bývalého jihoafrického prezidenta s 84 %, na druhém místě je bývalý kancléř Helmut Schmidt. Třetí dalajláma získal 69 % hlasů. Benedikta XVI. ocenila sotva třetina Němců (32 %). Před papežem se umístila i Angela Merkelová (51 %) a americký prezident Obama (64 %).

Kath-net

tom otevřela našemu nitru, snad bychom dokázali nad ní žasnout a děkovat za ni.

Dále hovoří Benedikt XVI. o tom, že právě Letnice ukazují, že máme svoji víru veřejně a odvažně vyznávat a dále předávat: *Křesťan si nikdy nesmí myslet, že věřit je jeho soukromá záležitost.*

Vždyť už mladí lidé při biřmování přijímají mimořádnou sílu milosti, *aby slovem i skutkem jako praví Kristovi svědkové šířili víru a bránili ji, aby se statečně přiznávali ke Kristovu jménu a nikdy se nestyděli za kříž*, jak stojí v Katechismu katolické církve.

Bůh sám se dotýká lidského srdce

Je to vždy Bůh, který ve své dobrotě dělá první krok, aby nás působením své milosti otevřel pro víru, a tak proměnil lidské nitro. Papež Benedikt XVI. v této souvislosti připomíná příklad **svaté Lýdie**, prodavačky purpuru. Tato bohabojná žena byla jednou s jinými ženami u řeky před městem Filipy a *Pán otevřel její srdce, takže pozorně naslouchala Pavlovým řečem* (Sk 16,14). Slova evangelia se jí hluboce dotkla a dala se pokřtít spolu s celým svým domem.

Svatý Pavel, její duchovní otec, byl ještě pronásledovatelem křesťanů, když našel nečekaně – tak jako jako muž z podobnosti – poklad v poli, aniž by ho hledal. „Blesk milosti“ zasáhl Pavla doslova jako „blesk z jasného nebe“ a toto Boží světlo mělo navždy poznamenat jeho smýšlení a konání, takže později napsal: *Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval.* (Gal 2,20)

Podobně se vedlo Alfonsovi **Ratisbonemu** (1814–1884), synu bohatého bankéře, o 1800 let později. Sám o sobě prohlásil: *Židem jsem byl jen podle jména, v Boha jsem nevěřil... Ale v mém srdci byla prázdnota, a i když jsem žil v nadbytku, šťastný jsem nebyl... Živil jsem v sobě hořkou*

nenávisť vůči katolickým kněžím, především jezuitům; už jen zmínka o nich ve mně vyvolávala hněv.

Během jedné cesty do Říma v roce 1842 napsal do svého deníku: *Nepřestával jsem se zasměšňováním a urážením katolicismu. A proto jen z čistě zdvořilosti přijal od známého zázračnou medailku, a dokonce souhlasil, že se bude modlit modlitbu svatého Bernarda „Memorare“. Panna Maria mu to odplatila v římské bazilice S. Andrea delle Fratte: *Nebyl jsem tam dlouho, když jsem byl náhle zcela nevysvětlitelným způsobem dojatý. Podíval jsem se vzhůru a před mým zrakem celá budova zmizela a zůstala jen kaple, která zářila úžasným světlem. Uprostřed tohoto světla nad oltářem se zjevila Panna Maria, velká a zářící, plná majestátu a vznešenosti v té podobě, jak je zobrazena na medailce. Přitahovala mě k ní neobyčejná síla. Alfons se třikrát pokusil podívat se na ni, ale nedokázal pozvednout zrak výše než k jejím rukám, ze kterých vycházel zářivý paprsek milosti. Rukou udělala znamení, abych si klekl. Potom se mi zdálo, že mi řekla: „Tak je to dobré.“ Více už neřekla, ale já jsem všechno pochopil.**

Panna Maria dala Ratisbonemu v jediném okamžiku poznat a přijmout celou nauku katolické církve. V tom okamžiku vzal do ruky medailku, líbal ji a stále ještě bez sebe se slzami v očích volal: *Já jsem ji viděl! Ó, jak veliké je moje štěstí! Jaká plnost milosti a blaženosti! Jak politováníhodný je osud těch, kteří ho neznají. Objal svého známého a úplně se změněnou tváří prosil, aby ho zavedl za knězem ke zpovědi. Chtěl vědět, kdy bude moci být pokřtěn, protože bez svátosti křtu již nemohl žít. O svém zážitku obrácení chtěl hovořit až se souhlasem kněze, protože – jak sám zdůrazňoval: *To, co chci vyprávět, je takové, že to dokážu říct jen v modlitbě a na kolenou.**

Vítazstvo srdca 84/2012

Překlad -ls-

Slova Matky Boží v Grubu 5. března 2012

Moje milované děti, dnes bych vám chtěla připomenout, co se stalo ve Starém zákoně. Slyšely jste a četly, jak Eva podlehla ďáblu, poslechla ho, a strhla tak k hříchu i Adama.

Moje milované děti, tak se to stává i dnes. Je mnoho Ev, které podlehly Satanu a pokoušejí se stáhnout do záhuby Pánovy kněze. A mnohým se to již podařilo. Stále se pokoušejí to vykonat za pomoci Satana.

Slyšely jste, kolik žen naléhá na kněze a na biskupy a žádají, aby byly vysvěceny na kněze. Není to proti Božímu řádu?

Pán stvořil ženu k jiným úkolům. Kněžství svěřil mužům.

Myslíte, že kdyby Pán chtěl jednat jinak, že by jako první nevysvětil na kněze mne? Pán určil ženu k jiným úkolům.

Ale kde jsou ženy, které chtějí naplnit Boží vůli a řídit se jeho příkázáními? Mnohé poslouchají Satanův hlas a dávají se od něho svést.

Ano: Kněží a pastýři budou bití a stádo se rozprchne.

A tak se to skutečně děje.

Mnozí bloudí bez pastýře, protože oni neplní úkol svěřený od Pána. Chtějí určovat, co se má v Církvi dít, a nevidí přitom, jak Satan triumfuje. Pomáhají tak strhávat duše do záhuby.

Vy, věrní synové kněží, kteří ještě nesete těžký kříž: vydržte. Splňte svůj úkol, který vám Pán svěřil. Držte se evangelia a věčné pravdy, hlásejte ji a nic jiného nehlásejte. To dělají jen ti, kteří Boha neposlouchají.

Ano, nastane velmi zlý čas. Plevy budou odděleny od zrna!

Vidíte, jak roste hromada plev. Plody jsou plané a uschlé. Zůstalo jen málo dobré pšenice. Ale ta opět přinese plody. Je ještě mnoho dobrých kněží a biskupů, kteří pečují o tuto pšenici, a ta přinese dobrou úrodu.

Ale tak daleko to ještě není, na lidstvo musí dopadnout mnoho bolesti a utrpení.

Jak jsem vám již dříve řekla, národy povstanou a poteče mnoho krve.

Vy však, moje děti, zůstaňte věrné a nebojte se. Držte se Boží nauky a těch jeho služebníků, kteří ji hlásají.

Neposlouchejte však ty, kteří se vyvyšují a myslí si, že všechno se bude točit podle jejich názorů. Hlásají bliženskou lásku, ale jak: musíme dělat všechno, co se lidem líbí.

Moje milované děti! Není lásky k bližním bez lásky k Bohu. A tam, kde je láska k Bohu, kde je poslušnost k Pánu, tam se koná to, co On žádá: to znamená, tam se učí Deseti svatým příkázáním a tam se také zachovávají.

Ale je jen málo biskupů a kněží, kteří vytrvale dělají jen to, co jim Bůh uložil. Ale jak vidíte, ti jsou pronásledováni, zasměšňováni za to, že hlásají Boží slovo a vykonávají je.

Každý kněz a každý biskup má svobodnou vůli a může plnit to, co jim Bůh ukládá, nebo ve službách Satana rozptylovat stádo a zničit tak sama sebe.

Moje milé děti! Zůstaňte věrné. Neopouštějte úzkou cestu, i když je na ní někdy trní.

Já, vaše Matka, jsem s vámi každý den. Když mě budete vzývat, převedu vás tímto slzavým údolím ke SVĚTLU.

Ano, křížová cesta je obtížná, ale jak jsem vám již řekla, kříž není nikdy těžší, než jaký můžete unést. Jednou přijde velká odměna těm, kteří při všech těchto zkouškách vytrvají.

Těšte se, moje milované děti, ano, radujte se, protože Církev brzy opět zazáří tak, jak ji Pán jednou založil. Všechno ostatní pomine.

Pak rozdrťím hlavu hada, jak mi to Pán předpověděl.

Zůstaňte věrné při všem, co nyní přijde, a nezaufejte. Pán je s vámi.

A vy, moji milovaní synové kněží: Zůstaňte u svého stáda. Živte je a posilujte, i když je ještě malé. Tak budete moci předat Bohu něco nádherného. On vás také nádherně odmění, když mu přivedete duše, které vám svěřil. Radujte se, i když nyní musíte snášet mnoho utrpení. Jak bylo řečeno: odměna bude veliká!

Modlete se, moje děti. Modlete se a obraťte se. Čiňte pokání a světlo ve vaší duši nikdy nezhasne. Znáte cestu, ta spočívá v přijímání svatých svátostí. Modlete se, modlete se a přijímejte Nejsvětější svátost vždy důstojně. Modlete se, modlete se, ano, modlete se.

Já, vaše Matka, vám zehním!

Myrtha: Ó Matko, vypros nám od Ducha Svatého, aby nám dal sílu jít naší cestou.

Otec Pio: Moji spolubratři v kněžské službě! Poslouvejte slova Matky, neboť tak, jak to řekla, tak se také stane. Bude te Pánu skládat účet za všechny duše, které vám byly svěřeny. Radujte se, jak vám říká Matka: Vytrvejte věrně a přiveďte Pánu svá stáda.

(Pak následuje těžké smírné utrpení Marie Myrthy při mši svaté.)

-sks- 6/2012

Přeložil -ls-

Ve švýcarském městě Grubu žije žena jménem Maria Myrtha, která již 15 let nepřijímá potravu a při mši svaté prožívá drastická muka křížové cesty našeho Pána. Poselství, která přitom přijímá od Bolestné Matky Boží, předává ihned švýcarským biskupům, kteří dosud nevyslovili žádnou pochybnost ani námítku.

Některá poselství byla uveřejněna ve Světle č. 15/2012 na straně 5.

Ztráta křesťanské víry

**Křesťanská víra je cesta k nebi.
Bohužel, ne všichni se nacházejí na této cestě.**

KŘESŤANSKOU VÍRU NEMAJÍ:

1. Nevěřící, tj. ti, kteří znají zjevenou nauku, ale přesto ji odmítají

Nevěra je písčité půdy, která nic nerodí, i když přijme mnoho deště. (sv. Jan Zlatoustý) Nevěra je těžkou křivdou vůči Bohu, protože nevěřící nechce jeho slovům přiznat ani tolik víry, kolik přiznává slovům jiných lidí. Těm věří to, co mu sdělují. K Božím slovům však má nedůvěru. V náboženské oblasti by měl však postupovat alespoň tak, jak postupují rozumní lidé všude v životě. „Jak mnoho musí nevěřící věřit, aby mohli být nevěřící.“ (sv. Klement Maria Hofbauer)

Příčinou nevíry je nejčastěji chybějící zkušenost, pýcha nebo hříšný způsob života.

Nedostatek zkušeností. Kdyby někdo vyprávěl divochům v pralese o zázračných vynálezech současnosti, jako jsou železnice, telefon, dalekohled nebo rentgen, pravděpodobně by se mu vysmáli. Kdyby někdo primitivním lidem v rovníkové oblasti vykládal, že na severu voda v řekách tak ztuhne, že po ní může kráčet slon, a že v zimě padají z nebe bílé vločky, měli by ho za blázna. Když se takový nedostatek poznání ještě spojí s pýchou, je to velkou překážkou poznání a víry. Nevědomost jde často ruku v ruce s pýchou a přílišným sebevědomím. Jedno přísloví praví, že hloupost a pýcha rostou na stejném stromě. Podobně je tomu i v náboženské oblasti. Proto jsou největší učenci zpravidla až dětsky zbožní a věřící. Pyšní naopak nevěří, protože by se museli podřídit. Víra znamená podřízenost Boží autoritě, je to svým způsobem pokání rozumu.

Také hříšný způsob života je překážkou víry. Kdo hříšně žije, nevnímá pravdu. V klidné a čisté vodě se jasně odráží slunce, v kalné vodě tomu tak není. Stejně je to s člověkem. Kdo je mravně bezúhonný, snadno dospěje k víře, hříšný člověk však uvěřit nechce, protože by musel změnit život, a to se mu nechce. Chce raději okamžitá potěšení a hmotné statky, které vidí nyní, než budoucí, které nevidí. Papež Paschal I. řekl: „Rozejdi se se svou vášní, a zítra budeš věřící.“ Když se někdo vydává za ateistu nebo volnomyšlenkáře nebo pohrdavě mluví o náboženství, nezdívka by potřeboval změnit svůj způsob života. I když katolík odpadne od víry, je to zpravidla důsledek změny života. Tak jako blázen rozbije zrcadlo, protože v něm vidí svoji nevzhlednou tvář, tak člověk odhazuje svou katolickou víru, protože mu stává před oči jeho hříšný život.

Pro toho, kdo byl vychován v pohanství a nikdy ještě neslyšel o pravém náboženství, jeho nevěra není hříchem.

Proto říká Pán Ježíš: *Kdybych byl nepřišel a k nim nemluvil, neměli by hřích. Nyní však pro svůj hřích nemají výmluvu. Kdybych nebyl mezi nimi vykonal skutky, jaké nevykonal nikdo jiný, neměli by hřích; nyní však je viděli, a přesto mají v nenávisti mne a mého Otce.* (srov. Jan 15,22-24)

2. Nevěřící jsou ti, kteří tvrdšíjně odmítají jednotlivé zjevené pravdy

Bludná víra je zhoubná víra. Je možné ji přirovnat k poháru vína, ve kterém je několik kapek jedu. „Bludaři jsou jako moli, kteří rozežirají drahocenný Kristův šat, Církev.“ (sv. Řehoř Veliký)

Často je to uražená pýcha, která svádí bludaře na scesti

(sv. Ireneus). Bludaři byli např. Arius, který popíral Kristovo božství, Macedonius, který popíral božství Ducha Svatého, Jan Hus, který napadal nauku o církvi, Martin Luther, který popíral božské ustanovení papežství, anglický král Jindřich VIII., který se z nenávisti k papeži sám prohlásil za hlavu církve a zavedl v Anglii anglikánskou víru. Jak je vidět, byli to nejčastěji kněží, kteří šířili bludné nauky. Lidé, kteří šíří bludařství, se podobají těm, kteří padělají mince, nemají právo k jejich ražbě a vydávají falešné peníze za pravé. Jsou to vrahové, protože uzavírají lidem cestu, která vede k věčnému životu, a svádějí je na scesti vedoucí k věčné smrti. Kristus před nimi varoval: *Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám převlečení za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci. Poznáte je po jejich ovoci.* (Mt 7,15-16) K bludařům patří i schismatici (odloučení), kteří neuznávají nejvyšší hlavu církve, ale přitom sami upadají do bludů.

Bludařství a kacířství pokládala církev vždy za velký zločin. Již svatý Pavel napsal: *I kdybychom vám my sami nebo anděl z nebe hlásali evangelium odchýlené od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet!* (Gal 1,8)

Kdo bez vlastní viny vyznává bludnou nauku, není před Bohem bludař. Kdo je např. vychován v protestantismu a nikdy neměl příležitost seznámit se s pravdou katolické víry, nemůže být označen za bludaře. U něho se neprojevuje tvrdšíjně odmítání poznání pravdy. „Když má v úmyslu poznat všechnu Bohem zjevenou pravdu, je jako pravověrný.“ (sv. Augustin) Protestanti se někdy pohoršují nad tím, že jejich učení nazývají bludným. Ať si přitom uvědomí, že oni sami jsou toho

názoru, že my katolíci se ve víře mýlíme.

3. Ti, kteří o pravdách víry záměrně pochybují

Existuje rozumná pochybnost, která si klade otázky a námítky, aby našla jejich řešení. Taková pochybnost je vlastně úsilím najít pravdu a pak v ni pevně věřit. Naopak nerozumná pochybnost vzniká tehdy, když pochybujeme o pravdivosti věci, i když jsou k dispozici všechny důvody pro její přijetí. Taková pochybnost je záměrná a zavířená a má za následek ztrátu víry. Dům se musí zřítit, když jsou narušeny jeho základy. Stejně tak je tomu s budovou víry, když je podkopána pochybnostmi. Pochybovači se vede jako Petrovi, který kráčel po moři. Jakmile propadl pochybnosti, začal tonout. (Mt 14,30) Kdo záměrně pochybuje o Bohem zjevené pravdě, přestává důvěřovat Bohu, protože jeho slovu nepřikládá víru. Mojžíš pochyboval, zda Hospodin dodrží slib a dá reptajícím národu vodu. Za trest nesměl vstoupit do zaslíbené země. (Nm 20) Zachariáš pochyboval při zvěstování Janova narození, a ztratil dočasně řeč. Když se dostaví pochybnost, musíme se ihned uchýlit k modlitbě a prosit s apoštoly: *Pane, rozmnož naši víru!* (Lk 17,5)

Dobrym prostředkem proti pochybnostem o víře je častá modlitba apoštolského vyznání víry.

4. Ti, kteří se nestarají o nauku víry

Náboženskou lhostejnost projevovali zákoníci a farizeové v Jeruzalémě, když se od mudrců dověděli o Kristově narození. Vůbec se nesnažili, aby Dítě našlo. Vědce Darwina se jednou zeptali, co si myslí o Kristu. Odpověděl: „Čtyřicet let se zabývám studiem červů. Na studium Krista jsem zatím neměl čas.“ Ubohý vědec! Kdo se z trestuhodné lhostejnosti nezajímá o víru, stane se bezvěrcem. Je to jako

s rostlinou, kterou nikdo neza-
lévá. Mnozí lidé se starají jen
o to, co jim přináší pozemský
prospěch. O dosažení věčných
statků se nezajímají. Jsou jako
hosté, kteří kvůli spřežení volů,
poli a ženě nemají zájem o ne-
beskou hostinu (Lk 14,16). Tito
lidé se navíc pokládají za **osvícen-**
é a dívají se s pohrdavým souci-
tem na ty, kteří uvědoměle plní
své náboženské povinnosti. Ale
právě tím projevují současně ne-
vzdělanost i nerozum, protože
nemají pochopení pro nejdůle-
žitější záležitosti svého života
a jsou v nich nevzdělaní. Vinice,
o které se nikdo nestará, zaros-
tou hlozím a býlím jako prales.
Tak se tito lidé přikloní k po-
hanskému způsobu života. Tě-
lo se musí živit pokrmem, jinak
vyhladoví. Také duše bez náleži-
té potravy hyne. Potravou duše
je evangelium, Kristova nauka.
V rozhovoru se Samaritánkou
nazývá Ježíš svou nauku vodou,
která trvale utiší žízeň lidského
ducha. (Jan 4,14) V synagoze
v Kafarnaum řekl: *Já jsem chléb
živý. Kdo ke mně přijde, nebude
hladovět.* (Jan 6,35) Kdo se te-
dy o tento pokrm nestará, jeho
duše brzy zemře. Kdo je lhostej-
ný k náboženství, nemůže říkat,
že není Boží nepřítel: *Kdo není
se mnou, je proti mně.* (Mt 12,30)
Lhostejní k víře se nebudou moci
jednou vymlouvat: „To jsme ne-
věděli“, protože právě tato nevě-
domost je jejich vinou. Všichni
lidé, kteří z vlastní viny umíra-
jí bez křesťanské víry, nebudou
bلاžení.

Kdo nemá víru, je již nyní
v nouzi. Pohané sedí ve stínu smr-
ti (Lk 1,79). Kristus říká: *Kdo ne-
věří, již je odsouzen.* (Mk 16,16)
O kacířích říká sv. Pavel: *Takový
zkažený člověk sám sebe odsuzu-
je.* Modleme se proto každý den
za obrácení nevěřících, jak to
dělal sv. Klement M. Hofbauer:
„Kéž bych měl tu milost, abych
mohl obrátit všechny nevěřící;
na svých bedrech bych je zane-
sl do pravé katolické církve.“

Dienst am Glauben 2/2012

Preklad -lš-

Felicita a Perpetua

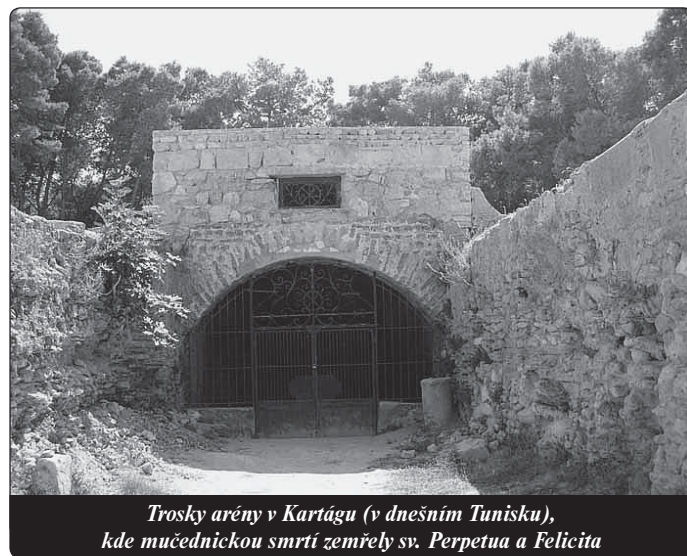
*Na světě zemře za svou víru každých pět minut jeden křes-
ťan. V roce 2010 jich bylo 105 000, prohlásil vedoucí zahra-
ničního úřadu ruské pravoslavné církve. Od smrti svatého
Štěpána křesťané svědčí o tom, že existuje láska, která dale-
ko přesahuje každou jinou lidskou lásku a pro kterou se vy-
platí položit dokonce i svůj život.*

*V porážce, v pokošení těch,
kteří trpí za evangelium, se
skrývá síla, kterou svět nezná:
je to síla lásky, bezbranná a ví-
tější i ve zdánlivé prohře. Je to
síla, která je výzvou pro smrt
a vítězí nad ní. Tuto pravdu,
kteřou Benedikt XVI. vyjád-
řil 7. dubna 2008 u příležitosti
vzpomínky na mučedníky
20. století, chápali křesťané
od samého počátku. Patří
k nim svatá Perpetua, pří-
slušnice patricijské rodiny
z Kartága, jejíž zápisky z vě-
zení spolu se zprávou o jejím
usmrcení se dodnes zachovaly.
Tento vzácný dokument, jediný
deník ženy z křesťanské antiky,
podává zprávu o velkých proje-
vech milostí, kterými Bůh posi-
luje ve víře ty, kteří ho nade
všechno milují.*

Perpetua vyrůstala pod sta-
rostlivou ochranou zámožných
rodičů v dnešní severní Africe.
Když se jako velmi mladá vda-
la a stala se matkou, poznala
podobně jako její bratr Satorus
křesťanskou víru a přijala křest.
Císař Septimus Severus však vy-

dal v roce 202 edikt, podle které-
ho bylo přijetí křesťanství trest-
né. Ale ani Perpetua, ani Satorus
se nedali odstrašit, nadále se hlá-
sili ke katechumenům a odmí-
tali uctívat pohanská božstva.
Perpetuu zatkli i s její otroky-
ní Felicitou a několika dalšími
křesťany a Satorus je dobrovolně
následoval. Perpetua si zapsala
do deníku: *Využili jsme krátkou
přestávku cestou do vězení, aby-
chom přijali křest. Když jsem vy-
stoupila z křestní vody, vnukl mi
Duch Svatý myšlenku, abych ne-*

*Trosky arény v Kartágu (v dnešním Tunisku),
kde mučednickou smrtí zemřely sv. Perpetua a Felicitas*

*prosila o nic jiného než o vytrva-
lou trpělivost v utrpení.*

Zoufalý otec Perpetuy a Sa-
tura navštívil své děti dokonce
ve vězení. *Můj otec mě ve své lás-
ce neustále přemlouval, aby mě
odradil od víry v Krista. Ale Per-
petua se nevzdala. Nato se velmi
rozhněval a vrhl se na mě, jako by
mi chtěl vyškrábat oči, a bil mě.*
*Způsobil mi mnoho bolesti, že
jsem byla ráda, když jsem ho
několik dní neviděla.*

Ve svých zápiscích dále
zaznamenala: *Za několik dní
nato nás odvedli do strašného
tmavého vězení. Zhrozila jsem
se, protože jsem takové věze-
ní nikdy neviděla. Vládla tam
úplná tma, horko a tíseň by-
ly nesnesitelné. Ten den jsme
mnoho vytrpěli nejen mukami
přeplněného vězení, ale také
surovostí vojáků, kteří na nás
dohlíželi. Co mi však dělalo
největší starosti, byla myšlen-
ka na odloučenost od mého dítě-
te. Zatímco druzí se starali sami
o sebe, já jsem kojila svého malič-
kého, kterého mi přinesli a který
byl od hladu velmi zesláblý. Pro-
sila jsem potom svoji matku, aby
se ujala mého syna, a utěšovala
jsem ji i svého bratra.*

Po čas této noci měla Perpe-
tua sen, že ona i její bratr pod-
stoupili mučednickou smrt. Zá-
roveň oba posilovala milost, aby
zůstali neochvějně věrní své víře.
Ve svém deníku dále píše: *Za ně-
kolik dní nás předvedli před veřej-
ný soud k výslechu. Všichni, kte-
ré vyslyšali přede mnou, pronesli
velkodušně svědectví své víry. Když
přišla řada na mne, objevil se ná-
hle můj otec s mým dětátkem, stá-
hl mě o stupeň níže a využil všech
způsobů, aby mě obměkčil. Vzly-
kal, klekl si přede mnou a úpěnlivě
mě prosil. Připojil se k němu
i místodržitel a řekl mi: „Smiluj
se nad šedinami svého otce a nad
svým dítětem. Přines oběť za bla-
ho císaře.“ Odpověděla jsem: „Ne-
budu nikdy obětovat!“ - „Jsi tedy
křesťanka?“ - „Ano, jsem křesťan-
ka,“ byla moje odpověď. Místodr-
žitel vynesl rozsudek. Odsoudil
nás na smrt v aréně s divokými*

zvířaty. Radostně jsme se vrátili do žaláře.

Felicita, věrná společnice Perpetuy, byla v osmém měsíci těhotenství, když ji spolu s ostatními křesťany přivedli do vězení. V obavě, že by kvůli těhotenství nemohla zemřít spolu s ostatními milovanými přáteli, se všichni za ni úpěnlivě modlili, aby Felicita porodila ještě před začátkem zápasů divé zvěře. Sotva modlitbu dokončili, dostavily se porodní bolesti a Felicita dva dni před popravou porodila zdravé děvčátko. Když při porodních bolestech zasténala, jeden voják se jí posmíval: *Když teď narikáš, co budeš dělat, až tě předhodí divoké zvěře?* Dala mu odpověď, která nemohla být krásnější: *Nyní trpím já. Tam však bude ve mně někdo jiný, kdo bude trpět za mne, protože já budu trpět za něho!*

Den mučednické smrti

U příležitosti narozenin svého syna uspořádal císař Septimus Severus v obrovské aréně v Kartágu představení šelem, při kterém měli být pro pobavení publika usmrceni křesťané. Satura přivedli do arény již před Perpetuou a Felicitou. Ale ani divoký leopard a vyhladovělý medvěd, které jednoho po druhém na něho posílali, odvážného křesťana neusmrtili. Neporaněného Satura odvedli zpět. Divadlo mělo

pokračovat a na mladé ženy vypustili divokou krávu. Ten, kdo Perpetuin deník dokončil, podává tuto zprávu:

Perpetua jako Kristova nevěsta vstoupila pomalými kroky do arény. Nikdo nemohl odolat jasnému pohledu jejích očí. Podobně vstoupila také Felicita s radostí, že šťastně porodila. Zvíře nejprve vyhodilo Perpetuu do vzduchu a ona dopadla zády na zem. Postavila se, a když uviděla Felicitu, jak leží na zemi, beze strachu k ní přistoupila, podala jí ruku a pomohla jí vstát. Byla v extázi a teprve nyní si všimla stop utrpení na svém těle a šatu. Svému bratrovi a těm, kteří přežili, Perpetua pověděla: „Setrvejte všichni pevně ve své víře. Milujte se navzájem a ať vám vaše utrpení nevezme odvahu!“ Ale publikum si žádalo vidět jejich smrt. Všichni se postavili, navzájem se políbili, aby políbením pokoje dokonali své mučednictví. Jeden po druhém zemřeli mlčky a nehybně probodeni mečem.

Papež Benedikt XVI. se ptá: *Proč tito naši bratři a sestry, kteří podstoupili mučednictví, nepokusili se za žádnou cenu zachránit si nenahraditelné dobro života?... Protože vlastní onu „větší lásku“, která je ochotná podle příkazu Božského Mistra položit i život za Boží království.*

Vítězstvo srdce 84/2012

Překlad lš-

SLOŽILA JSEM VE SVÉM SRDCI SLIB PANENSTVÍ

Nic mě netěší kromě Boha. Přála jsem si vždy ve svém srdci, abych mohla žít až do doby jeho narození a abych si zasloužila být nehodnou služebnicí matky Boží.

Slíbila jsem ve svém srdci, pokud se Mu zalíbí, zachovat své panenství a nikdy na zemi nic nevlastnit. Ale pokud by Bůh chtěl něco jiného, nic by se nemělo stát podle mé vůle – protože jsem věřila, že On všechno může a také chce všechno, co je pro mě prospěšné. Proto jsem Mu odevzdala svou vůli.

Když nastal čas, kdy se panny měly představit v chrámě Pánu, byla jsem také mezi nimi, protože moji rodiče byli poslušní předpisů a mysleli jako já, že pro Boha není nic nemožného. A protože On věděl, že bych si nepřála a netoužila po ničem jiném než po NĚm, mohl zachovat mé panenství, pokud se Mu to líbí. Když ne, měla se stát jeho vůle.

Slova Panny Marie k sv. Brigitě Švédské zaznamenaná v knize „Nebeská zjevení“

Alois Scrosoppi

Život svatého Aloise Scrosoppiho, který sepsal Mons. G. Biasutti, představuje pouze určitou „syntézu“, která vyžaduje ještě další doplnění. Je třeba zdůraznit čtyři důležité momenty jeho působení:

1. Když byl P. Alois novoknězem, rozhodl se vyřešit ekonomické problémy Domu opuštěných, který se ocitl v tak tíživých podmínkách, že bylo třeba pomýšlet na jeho zavření.

2. Když v Domu opuštěných dozrála potřeba, bylo třeba uvést v život řeholní kongregaci sester, které by se ujaly úkolu vést a garantovat provoz tohoto domu.

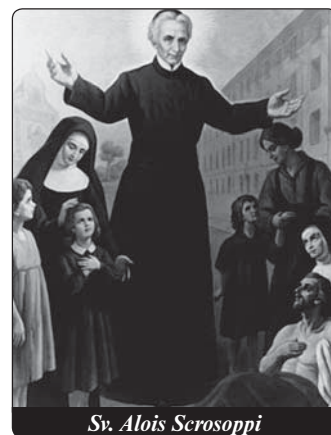
3. Když se kongregace konsolidovala kolem prvních devíti sester, byly tyto sestry nazvány „zasloužilé matky“.

4. Když sestry Prozřetelnosti v Domě opuštěných vnitřně dozrály, souhlasily s tím, že vyjdou ze svého mateřského domu a zanesou své dílo, svou zkušenost a svou lásku do nemocnic a dalších zařízení, kde toho bylo velmi zapotřebí.

Don Alois žebrákem

Dům opuštěných prožíval v té době hlubokou krizi: náklady byly hrazeny jen z darů od lidí a „dobrodinci“ se cítili „unavení“ a zapomínali, že za zdmi domu existují den co den stále tytéž problémy. Ekonomická omezení byla zoufalá, děti hladověly a otcové Karel a Alois si kladli otázku, jak udržet na nohou dům, který se kácel.

Dílo, kterému věnovali dva bratři tolik myšlenek a úsilí, měl proporce, které byly všechno, jen ne velkolepé. Tisnilo se v maličké budově u cesty, jeho fasáda měřila dvacet sedm metrů, výšku měl pět metrů a hloubku osm. Za domem byla zahrada, jejíž skromné plody poněkud obohacovaly stůl sirotků. Všechno bylo velice skromné a prosté, vytvořené s drobtom fantazie a improvizace. Sýpka se používala jako ložnice. V primitivním prostředí skotačily živé a veselé dívky,

Sv. Alois Scrosoppi

i když se nazývaly melancholicky „opuštěné“, a nikdy se nemohly dostatečně nasytit chlebem, hrami a láskou.

Vlastníkem budovy byla po určitou dobu paní Paola Florenzi, počátkem roku 1800 připadla k Domu konvertitů, ale od roku 1815 do roku 1822 platil nájem hrabě Alvisse Ottelio, takže jeho jméno zůstalo spojeno se zařízením jako „dílo Ottelio“. Když nájemní smlouva vypršela, stal se otec Karel ředitelem domu a platil nájem přesně každé pololetí.

Otec Karel tedy platil nájem a řídil chod ústavu, zatímco P. Alois prožíval bolestně v srdci problémy jeho malých hostů, pro které dům paní Florenzi představoval jejich celý svět, bezpečný a přátelský. Myšlenky na ně nebyly jen příležitostným hostem jeho mysli, zcela ho zaměstnávaly a cítil se nikoliv návštěvníkem tohoto institutu, ale řadil se k těm, kteří byli za něj odpovědní.

Dům měl znovu ožít. Otec Karel se pokoušel získat podporu od rakouské vlády. P. Alois dělal něco více a platil za osobu, která to řadou svých činů na první pohled dokazovala.

Bylo to v březnu 1829, sychravý a větrný počátek jara na po-

VNITŘNĚ JSEM HO MILOVALA

Od počátku, když jsem slyšela a chápala, že je Bůh, usilovala jsem o své vykoupení a zachovávala jeho přikázání. Ale když jsem se dověděla, že je můj Stvořitel a Soudce všech mých skutků, milovala jsem Ho vnitřně, abych ho, když mě vidí, svým jednáním a svými slovy nerozhněvala. Později, když jsem slyšela, že dal Izraeli zákony a zaslíbení a vykonal pro něj tak veliké činy, učinila jsem ve své duši pevné rozhodnutí, že nebudu milovat nikoho kromě Něho a světské věci se mi stanou trpkými.

A když jsem uslyšela, že tentýž Bůh vykoupí svět a narodí se z panny, pojala jsem k Němu takovou lásku, že jsem nemyslela na nic jiného než na Boha a nic jiného jsem nectila než Jeho. Zdržovala jsem se, jak jsem jen mohla, od přítomnosti rodičů i přátel a všechno, co jsem obdržela, jsem dávala chudým a podržela jsem si jen nejprostší obživu a šat.

Slova Panny Marie k sv. Brigitě Švédské záznamovaná v knize „Nebeská zjevení“

klidných pláních kolem Udine, odkud bylo na hory několik kroků. Během této sezóny, která měla nádech nového počátku, se P. Alois naučil novému řemeslu: natahovat ruku jako chudý žebřák na ulicích města i v okolí: prosil o peníze, o zahradní ovoce a o maso, protože především jeho opuštěné to potřebovaly. Žebřal a přemáhal přitom své zardění: Udine bylo jeho město, na každém rohu se potkával s velmi známými tvářemi, které na něho hleděly nevěřičně i posměšně, vtipy uličníků se staly jeho každodenním chlebem. Ve všech těch pohledech bylo možno číst otázku: ten P. Alois, klidný mladý kněz, který pocházel z vážené rodiny, měl krásné způsoby a život bez výstřelků a radikalismů, nezbláznil se snad?

Každý krok po udinských ulicích se tak stával rozchodem s jeho klidnou minulostí, výzvou navyklé mentalitě blahobytných usedlíků, vítězstvím v následování pokorného Pána.

Vracel se domů s dvoukolákem naplněným dary a bylo vidět, jak mu děvčátka běžela vstříc, chytala se jeho hábitu: „Džidži, dej mi koko...“

Toto volání kompenzovalo P. Aloisovi všechny hořkosti, které zažil při svém putování.

Jestliže Udine se mu vysmívalo a šuškal si poznámky, lidé na venkově dokázali být až hrubí: tento žebřáček nonkonformista se stal znamením, kterému se protřečli. Setkával se s odpovědmi velkodušnými i útočnými, byly to dva druhy bohatství, které P. Alois trpělivě sbíral. Jednoho dne v jedné vesnici nedaleko Udine mu jeden sedlák odpověděl pohlavkem. Don Alois, který byl svou povahou impulzivní a ohnivý, odpověděl s úsměvem:

„Tak to bylo pro mne, ale co mi dáte pro moje ubohé sirotky?“

Takovou odpověď dotyčný nečekal. Zadíval se novým pohledem na člověka, kterého pokládá za bigotního povaleče, a musel se začervenat. Ten den

se kára P. Aloise vracela domů přeplněná mnoha dary, které do ní vložila stejná ruka, která rozdávala facky.

Všechnu sílu temperamentu uplatňoval P. Alois tak, aby setrval na cestách ne právě jistých: jeho původní představy o životě organizátora, vůdce a služebníka chudých byly již obsaženy v tomto jeho pokorném a vytrvalém životě podobném životu tuláka. A přece, zatímco povolání k chudobě již přinášelo skryté plody, stál Alois v roce 1830 před rozhodnutím, že ukončí tuto nastoupenou cestu.

Nedaleko od Domu opuštěných povstal náhle nově otevřený klášter kapucínů, kteří byli v roce 1807 rozeznáni. Don Alois chodil kolem něj a klíčila v něm tajná touha po životě v komunitě, která rozkvétala uvnitř za zdmi kláštera. Františkánská spiritualita ho okouzlovala svým pozváním k radostné chudobě jako ryzí pečeti evangelia. U světce už dávno silila vůle po bezvýhradném daru. Žebřák pro sirotky byl stále synem, kte-

rého chránila jeho matka Antonie, a on to pocítoval jako odbočení z cesty vyznačené pro jeho život: vykročil na náročnou cestu a našel odvahu k novému životu, ale když se večer vracel do otcovského domu, nacházel tolik starých obyčejů a lidských hodnot, které se mu jevily jako rys, který omezuje svobodu ducha.

Mnišská kutna, řehole, společný život na cestě za dokonalostí by splnily úzkostnou touhu P. Aloise, byly by bezpečím na cestě k plnosti evangelia, po které od mládí toužil horoucně a s trpělivostí.

Pak se tato myšlenka postupně proměnila. P. Alois pochopil své povolání do větší hloubky. Je možno se posvěcovat na cestě, kterou nastoupili mnozí v kontextu její stability, ale někdo se má otevřít osamocené cestě: Don Alois pochopil, že jeho úkolem je právě toto.

Pochopil, že vztažným bodem pro jeho život není klášter kapucínů, ale malý domek, který vyrůstal vedle, s jeho sýpkou, kde v zimě skučel vítr a kde bez-

branní tvorové z Udine hledali místo, kde je možné se vyspat. Opuštěné dívky: nebyla tato jeho první láska právě to, co má být jeho řeholí a jeho povoláním?

Napsal v té době dvě dlouhá pojednání, ve kterých shrnul úvahy a poznámky na téma, které ho zajímalo. U hesla „povolání“ nacházíme tyto objevné řádky:

„Abychom se stali svatými, nemusíme se domnívat, že máme vstoupit do řádu nebo odejít do poustevny. Svatý Augustin v jedné promluvě k řeholníkům pouště řekl: »Hle, jsme v samotě; nicméně nejsou to modlitby a liturgické zpěvy, co vytváří světce, ale dobrá díla, která posvěcují místo i nás. Kdyby totiž byla taková místa, která posvěcují ty, kteří na nich přebývají, ani anděl ani člověk by se neodtrhl od jejich vznešenosti.«“

Pojetí svatosti zde vyslovené by bylo v protikladu k obrazu, který by si současníci jednoho dne udělali o Aloisovi Scrosoppim: pozorný a bdělý až do nejmenší podrobnosti řehole, důsledně dbalý litery, která střeží ducha. Z právě přečtených řádků vyniká obraz jiného vnitřního povolání, které není pohodlné, naopak, je hluboce náročné a spojené s naprostým sebeodevzdáním.

Když P. Alois opouštěl povolna svůj františkánský sen, rozjímal o těchto skutečnostech. Trpěl tím, že se má zříct pokorného a zdomácnělého horizontu dokonalosti, jaký vnukají obrazy klášterního života? Jeho služba se má rozvíjet v hlubším styku se světem v bezprostřednější službě chudým: byla to hodina zkoušky, která osvětila celý život otce Aloise. Jeho postupné a radikální zřeknutí se všech kompromisů a hodnot pozemského života ho přivedly k rozhodnutí a jasnému a zářivému pochopení, že nikoliv místo nás dělá svatými, ale „dobré skutky posvěcují i místo i nás“.

*(Pokračování)
Překlad -lš-*

KOSTEL Z LEPENKY

Katedrála na Novém Zélandě, kterou zničilo zemětřesení, bude dočasně nahrazena konstrukcí ze 64 rour zhotovených z lepenky, dřevěných a ocelových nosníků. Stavba pojme 700 osob. Konstrukteřem je japonský architekt Shigeru Ban. Konstrukce má vydržet po dobu dvaceti let.

(kna)

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (40)

SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

13. února 1976

Nebe je něco tak velikého, že to vy, kteří putujete po této zemi, vůbec nedokážete pochopit. V nebi není možnost zvětšit nebo zmenšit své vlastní štěstí, jak si to vy pokoušíte myslet, je to naprosto šťastná, ale neměnná situace patření na Boha a všechny krásy vesmíru, které se v Něm odrážejí.

V nebi není život nehybnou stabilitou, i když je vždy nadpřirozeně úžasný. V nebi se blaženost stále a okamžitě obnovuje bez minulosti a bez budoucnosti, což se nazývá věčnost, která je vždy nekonečně nová.

V pokoře v duchu chvalte trojediného Boha, že jste byli vyvoleni, i když v rozličné míře, ale všichni ke stejnému cíli, abyste jako povolání dělníci pracovali na vinici Páně, abyste zabránili vniknout vodám pekla, skrze které se Satan snaží strhnout církev, jejíž třikrát svatou Hlavou je Ježíš Kristus. Dábel chce zničit jeho božskou a lidskou identitu, chce zničit nejsvětější Pannu Marii, Matku, která v nekonečných bolestech a bezmezných lásce porodila církev.

Jste milovaní synové, povolání ke spolupráci, modlitbě a utrpení, aby církev nebyla zničena, jak by si to peklo a jeho spojenci přáli.

Reálně spojení

Vzpomeňte si na společenství svatých: jste s námi reálně spojení.

Je tomu tak, i když vaše víra v toto veliké tajemství je vlažná. Jsme syny téhož nebeského Otce, máme tutéž svatou Matku, koluje v nás stejná životní míza. Máme stejné zájmy: probouvat všude Boží slávu, uskutečnění Boží vůle.

Nezapomínejte nikdy, že tělesná smrt odděluje pouze fyzicky, ale nikoliv duchovně. V toto velké a tajemné dogma nestačí věřit jen vágně. Je třeba ho prožívat v plně lidské i nadpřirozené skutečnosti. Nit života se nepřetrhne úplně, nýbrž jen zčásti.

Opakují vám, prožívejte toto tajemství ve dne v noci.

NEBUDEŠ MÍT JINÉHO BOHA

19. února 1976

Mluvil jsem, synu, o nutnosti, aby ten, kdo se modlí, vstoupil do mé Přítomnosti a vystoupil až ke Mně úkonem víry, naděje a lásky.

Člověk se musí postavit přede Mne, nikoliv aby představoval sebe a svůj egoismus a zabýval se stále jen materiálními otázkami, nýbrž musí se přede Mnou usebrat, klanět se a prosit za oslavu Jména mého Otce, žádat příchod mého království a uskutečnění mé vůle.

Člověku víry, který toto dělá, bude všechno ostatní přidáno.

První příkázání „Já jsem tvůj Pán a Bůh, nebudeš mít jiného Boha mimo Mne“ znamená, že člověk, svobodná a rozumná bytost, se musí na zemi nacházet ve správném postoji ke Mně, pokud chce ve svém pozemském putování najít rovnováhu mezi materiálními a duchovními potřebami své osoby (neboť takový je váš pozemský život, cesta k věčnosti).

Potřeba nadpřirozena je v člověku tak silná, že když nadpřirozené skutečnosti scházejí, nemá štěstí ani pokoj; utrpení se stává tak velkým, že ho nejednou dovádí k zoufalství.

Návrat k Bohu

Člověk je Boží dílo a Bůh ví, co člověk potřebuje. Proto mu dal první příkázání, které ho

stává na cestu, aby si sám našel správné místo ve všeobecném řádu.

Člověk, který vyšel z Božích rukou a prochází svůj logický a přirozený okruh, vrací se k Bohu.

A to je logika víry a rozumu, toto chtít a toto požadovat.

Ptáš se Mě, jak se to stane? Je to prosté, můj synu: tím, že lidé učiní Boha prvním a hlavním smyslem svého vlastního života.

„Poznávat Boha, sloužit Bohu v tomto životě a pak přijít a radovat se v jiném životě v ráji.“

Toto je autentický a původní katechismus, který uhasl v křesťanech, a dokonce v některých mých služebnících pro zvrácenost myslí a srdcí jako přirozený důsledek naturalistické koncepce života.

Chceš praktický příklad?

Nedaleko tvého města jeden řeholník, kterého znáš, Bohu zasvěcená duše, která by měla směřovat k dokonalosti a znát katechismus o cíli života, ve zповědi, jak víš, rozhřešuje všechny hříchy nečistoty včetně cizoložství, aniž by vyžadoval lítost. Vymazal ze svého života a z života mnoha věřících, kteří se hromadí u jeho zповědnice, nejen šesté a deváté, ale všechna příkázání.

A tento nešťastný řeholník není sám, kdo takto smýšlí!

Copak biskupové nevědí, co se děje v jejich diecézi? Pokud to vědí, nemají tolik odvahy, aby odňali takovému zповědníkovi pravomoc zповídat? Proč trpí takovou zkázu?

Jejich zájmy

Jak jsou dnes kněží i věřící vzdáleni od toho, aby sledovali pravý cíl života, a jsou plně zaměstnání pouze tím, jako by byli správci tohoto světa! Jsou příliš zaměstnání jen sami sebou, svým Já.

Navenek se jeví jako horliví a aktivní, celí zaujatí svými iniciativami. Řekl jsem „svými“, nikoliv mými, které jsou mnohem jednodušší, bezpečnější a zářivější: hledat všemi prostředky Bo-

ha, milovat Boha nade všechno, více než sebe a své zájmy.

Boží zájmy jsou:

1. Boží sláva.
2. Boží království.
3. Boží vůle.

Sloužit Bohu vylučuje sloužit sám sobě.

Synu, kolik je kněží, kteří věrně slouží Bohu? Mohl bys je znát i ty!

Jestliže se rostliny posuzují podle jejich plodů, lze snadno poznat ty, kteří slouží Bohu, a ty, kteří slouží sobě, tj. ďáblu. Uvidíš ještě, kolik červivých hrušek spadne, když zradí, odpadnou, zaprou. Uvidíš na vlastní oči...

Synu, musím ti říct, že lidská hloupost opravdu nemá hranic. A přece víte, že smrti nikdo neunikne: „Stanoveno je lidem, aby jednou zemřeli.“ A všichni víte, že smrt není úplný konec člověka, nýbrž jen momentální oddělení duše od těla.

D. O.: *Ale, můj Ježíši, a co nevěřící?*

Říká se, že je jich velmi mnoho, bezmezný počet. Ve skutečnosti je jich mnohem méně. Není nikoho, kdo by ve smrti neměl pochybnosti a zmatky. Ale Já jsem hovořil o mých kněžích, kteří jsou daleko toho, aby nevěděli to, co i pohané věděli. Cicero řekl: „Smrti, jak dobrý je tvůj soud!“

Myšlenka na smrt, kterou pokládali za moudrou sami pohané, se vzdálila z duše této nevěřící generace jako něco nevhodného a smutného. Nikdo, až na malé výjimky, nemyslí na smrt jako na bod příchodu a odchodu.

Počet hloupých je skutečně více než velký.

Modli se a přinášej oběti. Nelekej se, obětuj Mi své utrpení, je Mi velmi milé, jako vonný dým kadidla stoupá před můj trůn a pak se snáší v dešti milostí.

Žehnám ti, synu, a s tebou žehnám všem tvým blízkým, kteří tě milují, spolupracují s tebou, aby vešlo ve známost mé slovo, které je slovem života.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Sedm hřebů do rakve duše (3)

Hlavní hříchy, sedm hrobařů charakteru, jsou pýcha, lakomství, smilstvo, závist, nestrídmost, hněv a lenost. K těmto sedmi hlavním formám egoismu se vztahuje sebepoznání.

NESTRÍDMOST

Nestrídmost je zneužívání oprávněného požitku, jaký Bůh spojil s prostředky nezbytnými k sebezáchově, s jídlem a pitím. Je to nezřízená rozkoš z jídla a pití, když člověk jí více, než je potřeba, nebo jí v nesprávný čas a nevázaně. Nestrídmost se odívá do hesel *žít dobře a pěstovat dobrou kuchyni*. Vypasené břicho a dvojitý podbradek pokládá nestrídmost za něco samozřejmého a zřídka v ní vidí hřích.

Na nezřízené zálibě v jídle a pití je zlé to, že duše se stává otrokem těla a duchovní a mravní život člověka se zanedbává. Přední lékaři dosvědčují, že nestrídmost v pití vede k oslabení ducha a osobnosti. Dochází k poškození paměti, úsudku a schopnosti soustředit se. Ztrácí se sebeúcta a sociální cit. K následkům v duchovní oblasti patří sklon k zoufalství, oslabení vůle a zmaterializování života.

HNĚV

Hněv je silná tužba druhého ztrestat. Nejedná se zde o spravedlivý hněv, s jakým Pán vyháněl prodávče z chrámu, ale o nespravedlivý hněv, který se projevuje jako zlá nálada, pomstychtivost, výbuchy zlosti, msta a zatinání pěstí. Před zrakem egoisty se hněv jeví jako přání něco druhému splatit.

Hněv se často vyskytuje u lidí, kteří mají špatné svědomí. Když někoho obviníme z krádeže, rozčíli se zloději daleko více než čestní lidé. Nevěrní manželé dostávají záchvaty zlosti, když jsou dopadeni při činu. Takoví egoisté útočí na všechny, kteří se jim nelíbí, strašným způsobem, pomlouvají ctnostné lidi, jejichž existence je pro ně trvalou výčitkou.

Existují různé stupně hněvu. Prvním je vznětlivost, nadměr-

ná přecitlivělost při sebemenším náznaku přehlížení. Netrpělivé Ego se rozčiluje a hádá, protože káva je studená a noviny přišly pozdě. Druhým stupněm jsou návaly zlosti, při kterých se silně gestikuluje, krev se pění a obličej mění barvu, někdy dojde i k házení předměty. To jsou všechno příznaky, že Ego nestrpí, když někdo brání splnění jeho sobeckých tužeb. Přicházíme ke třetímu stadiu, kdy dochází k násilnému napadení bližního, když někdo chce splatit druhému, působí mu škodu nebo mu přeje smrt. Takový člověk nemá potuchy, kolik ďábelské zloby v něm sídlí, když se jeho Ego rozlítí. Hněv brzdí rozvoj osobnosti a brání jakémukoliv duchovnímu pokroku, a to nejen proto, že narušuje rovnováhu a spolehlivý úsudek, ale také proto, že neuznává práva druhých, ovlivňuje duševní soustředěnost, která je nezbytná k vnímání a vnuknutí milosti.

Hněv vždy souvisí s nějakým neuspokojením ve mně samém. Dá se velmi těžko léčit, protože je zakořeněný v sebelásce, i když egoista nechce přiznat, že to je skutečný jeho kořen – raději si nechá způsobit tělesnou bolest, než aby pokořil své Ego dobromyslným uznáním.

LENOST

Lenost je choroba vůle, která vede k zanedbávání povinností. V tělesném a duchovním životě nabývá této podoby: zahálka, změkčilost, nečinnost, odkládání naléhavých povinností, chlad a lhostejnost. Jako duchovní onemocnění se projevuje nechutí k duchovním věcem, vlažností v modlitbě, v pohrdání sebekázní. Leností hřeší ti, kteří si prohlížejí jen ilustrované časopisy a nikdy nesáhnou po knize, kteří čtou jen romány a nikdy světonázorovou literaturu.

Lenost se odívá do šatu tolerance a velkodušnosti. Schází jí duchovní síla k odhalení pravdy o sobě. Lenost nic nemiluje ani nic nenávidí, ničeho se neobává a v nic nedoufá, setrvává u života jen proto, že nevidí nic, za co by stálo umřít. Ani nic nepotřebuje. Neopotřebuje se. Lenost se pokrývá rzi. Jakmile zazní siréna, neudělá žádnému zaměstnavateli ani čárku. Čím více je mezi námi těch, kteří ji propadají, tím více dluhů připadne na stát. Lenost je sebestředná. V podstatě je to pokus pozbyt společenskou a duchovní odpovědnost, při čemž se spoléhá, že se už někdo najde, kdo věc zařídí. Lenoch je příživník. Požaduje, aby ho druzí živili a starali se o něho. Vyžaduje výjimečné postavení, protože chce jíst chléb, na který si nevydělal.

Jsou různé stupně lenosti: *Nedbalost*, práce prováděná bez pečlivosti, pouhé úkony bez radosti z vykonaného díla, jen kvůli mzdě. Odkládání, věčné: „Zítra, jen ne dnes!“ Lhostejnost a odmítání jakékoliv formy úsilí. Lenost se nevztahuje pouze na tělesnou a duševní práci, ale týká se i duchovního pokroku. Líný člověk zanedbává zbožné úkony, zkracuje modlitby nebo je vynechává. V horším případě může dojít až k nenávisti vůči duchovním věcem. Lenost může vést ke zlosti, když učí nenávidět ty, kteří hlásají duchovní pokrok. Stává se rozržitostí, když odvrací srdce a smysly od duchovních věcí ke světským věcem. Stává se slabostí, když se snaží vyhybat etickým a duchovním obtížím.

ZÁVĚR

Sebehodnocení se vždy vztahuje na tu nebo onu formu sobectví. Připadá to člověku obtížné, protože Já se nerado podrobuje kritice. Rádi klameme sami sebe, proto si lichotíme. David prosil Hospodina, aby zkoumal jeho

STRÁDÁ POKLAD V NEBI

Heinrich Deichmann, ředitel největšího obchodního řetězce s obuví v Evropě, nemyslí jen na svůj prospěch. Je totiž přesvědčen, že bude muset před Bohem skládat účty z toho, co smysluplného vykonal se svými penězi. Tento podnikatel (49 let) se angažuje v humanitárních akcích v Indii a v Tanzanii a pomáhá lidem především svým sociálním dílem „Slovo&Čin“. Na otázku, zda ho to nezatěžuje, když má skládat před Bohem účty, odpověděl: „Jako křesťan bych měl špatné svědomí, kdybych si ne našel žádnou cestu, jak dát jiným lidem podíl na svém blahobytu.“ Deichmann je otcem čtyř dětí. Jeho firma zaměstnává 32 500 pracovníků. Loni prodala 156 milionů párů obuvi.

Kath-net

srdce, protože věděl, že když to bude dělat sám, může přehlížet závažné hříchy. Ale sebepoznání přináší s sebou svou odměnu, neboť sebepoznání a Boží zjevení jdou ruku v ruce. Čím více člověk odhaluje sám sebe, tím více pocituje, jak potřebuje Boha, a Bůh se takové duši zjevuje. Pak může lépe a snáze porozumět a chápat. Čím méně zná člověk sám sebe, tím je komplikovanější. Sebevědomí, které nikdy nebylo osvíceno pravým sebepoznáním, obsahuje tisíce nesouhlasných motivů a starostí. Tato složitost má základ v tom, že schází vnitřní osvětlení a věci prostrádají jasný vztah k cíli.

Jakmile člověk odhalí svou hlavní chybu a obnaží povrchnost svého Já, začne jeho charakter růst nebyvalou rychlostí. Sebeoznání znamená přesun kritiky od druhých na sebe sama. Když uvažujeme o chybách druhých, pozvedáme tím své Já. Když však potlačíme Já a uznáme své hlavní chyby, začne být bližní, který se nám dříve jevil jen hoden pohrdání, najednou docela hodný lásky. Když se zbavíme vlastní pýchy a samolibosti, získáme si záhy celý svět přátel.

Pramen: EWIG

Překlad -lš-

NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM - dokončení ze str. 2

(srov. Sk 4,29), tedy prosí, aby neztrácela odvalu hlásat víru. Snaží se pochopit hloubku toho, co se stalo, snaží se číst události ve světle víry a činí tak skrze Boží slovo, které nám umožňuje dešifrovat skutečnosti světa. V modlitbě, kterou pozvedá k Pánu, začíná komunita tím, že vzývá Boží velikost a nesmírnost: *Pane, tys stvořil nebe a zemi, moře i všechno, co je v nich.* (Sk 4,24) Vzývání Stvořitele: víme, že všechno pochází od něho, že všechno je v jeho ruce. Toto vědomí nám dává jistotu a odvahu: všechno pochází od něho, všechno je v jeho ruce. Následuje pak uznání, jak Bůh jednal v dějinách – tedy začíná stvořením a pokračuje dějinami –

jak byl nablízku svému národu a projevil se jako Bůh, který má zájem o člověka, který se neodvrací, neopouští člověka, svého tvora; a zde je doslova citován 2. žalm, v jehož světle je chápána obtížná situace, kterou právě v té chvíli církev prožívá. Druhý žalm oslavuje intronizaci judského krále, ale vztahuje se prorocky na Mesiáše, proti kterému nic nezmohou vzpoury, pronásledování, útlak lidí. *Proč se pohané bouří, proč národy osnují marné plány? Pozdvihují se pozemští králové a vládcové se spolčují proti Pánu a proti jeho Pomazanému.* (Sk 4,25–26) Toto říká žalm prorocky o Mesiáši a v celých dějinách je příznačná tato vzpoura mocných proti Boží moci. Prá-

vě když čte Písmo svaté, které je Božím slovem, může komunita Bohu říct v modlitbě: *Skutečně, v tomto městě... se spolčili proti tvému svatému služebníkovi Ježíšovi, kterého jsi pomazal za Mesiáše. Tak vykonali, co určila tvoje moc...* (Sk 4,27) To, co se stalo, je vnímáno v Kristově světle, které je klíčem k pochopení pronásledování, a v Kříži, který je klíčem k Zmrtvýchvstání. Opozice proti Ježíši, jeho umučení a smrt jsou vnímány skrze 2. žalm jako uskutečnění plánu Boha Otce pro spásu světa. A zde nacházíme také smysl pronásledování, které první křesťanská komunita prožívá; tato první komunita není prosté sdružení, nýbrž živé společenství s Kristem; proto je součástí Božího plánu to, co se s ní děje. Tak jako se to stalo Ježíši, i učedníci se setkávají s odporem, nepochopením, pronásledováním. V modlitbě nám rozjímání o Písmu svatém ve světle Kristova tajemství pomáhá chápat přítomnou skutečnost uvnitř dějin spásy, které Bůh uskutečňuje ve světě vždy svým způsobem.

V síle Ducha Svatého přetvářet svět

Právě pro to, co žádá v modlitbě první křesťanská komunita v Jeruzalémě od Boha, není prosba, aby ji bránil, aby ji ušetřil zkoušky, utrpení, není to prosba o úspěch, ale pouze aby mohla statečně, s „parresia“ – s odvahou a svobodně a hlásat Boží slovo. (srov. Sk 4,29)

Pak připojuje žádost, aby toto hlásání provázelo Boží ruka, aby je provázelo uzdravování, znamení a zázraky (srov. Sk 4,30), tedy viditelná Boží dobrota jako síla, která transformuje skutečnost, proměňuje srdce, mysl, život lidí a přináší radikální novost evangelia.

A když skončili modlitbu – poznamenává svatý Lukáš – otrásl se místo (Sk 4,31), tzn. víra

má sílu přetvořit zemi a svět. Tentýž Duch, který promlouval skrze 2. žalm v modlitbě církve, vstupuje do domu a naplňuje srdce všech těch, kteří vzývali Pána. To je plod sborové modlitby, kterou křesťanská komunita pozvedá k Bohu: vylití Ducha Svatého, daru Zmrtvýchvstalého, který podporuje a vede svobodné a odvážné hlásání Božího slova, podněcuje Pánovy učedníky, aby vyšli beze strachu a zanesli dobrou novinu až na konec světa.

Také my, drazí bratři a sestry, musíme umět vkládat události svého života do své modlitby, abychom v nich nacházeli hluboký význam. A jako první křesťanská komunita také my, když se necháme osvětit slovem Božím skrze rozjímání nad Písmem svatým, můžeme se naučit vidět, že Bůh je přítomný v našem životě také v obtížných chvílích a že všechno, i nepochopitelné věci, jsou součástí vyššího plánu lásky, ve které konečné vítězství nad zlem, nad hříchem a nad smrtí je Božím vítězstvím dobra, milosti, života.

Jako první křesťanské komunitě i nám modlitba pomáhá chápat osobní i kolektivní dějiny ze správnější a věrnější perspektivy, z perspektivy Boží. A také my chceme obnovovat žádost o dar Ducha Svatého, aby zahřál naše srdce a osvětlil mysl, abychom poznávali, jak Pán uskutečňuje naše povolání podle své laskavé vůle a nikoliv podle našich představ. Vedení Duchem Ježíše Krista budeme schopni prožívat s klidem, odvahou a radostí každou životní situaci a se svatým Pavlem se *chlubit soužením. Víme přece, že soužení plodí osvědčenost, osvědčenost plodí naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán.* (Řím 5,3–5) Děkuji.

Bollettino Vaticano

18. dubna 2012

(Mezititulky redakce Světla)

Překlad -lš-

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

propagoval mariánskou úctu podle sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu. Právě jeho pontifikát byl poctěn největší milostí a darem Panny Marie, která mu ve Fatimě nabídla bezpečný prostředek, jak učinit konec všem dalším válkám a bludům. Jaké však asi bylo jejich setkání v nebi, když tuto její tak velkodušnou a nesmírnou pomoc nevyužil? Panna Maria Fatimská se v tom nejpodstatnějším k naší velké škodě setkala s nepochopením. Situace z roku 1917 se opakovala v roce 1960, kdy opět nebylo dbáno pokynů Panny Marie Fatimské.

To se projevilo mimo jiné i na mariánské úctě. Velký šestidílný Mariánský lexikon, který zpracoval tým předních teologů pod vedením kardinála Lea Scheffczyka a prof. Bäumera, o vývoji májových pobožností říká: „Dnes nehrají májové pobožnosti ve zbožnosti širokých vrstev žádnou zvláštní roli. Zvláště po zlomu a reformní fázi II. vatikánského koncilu se spolu s ji-

nými formami zbožnosti vytratily a poklesla i celková mariánská úcta.“

Co zbývá naší nebeské Matce, než aby plakala nad svými nevděčnými dětmi, jak to učinila v Syrakusách, Civitavecchia, v Maropati a dalších místech! A jsou to slzy tak hořké, že se do nich mísí i krev. Nic ji nemůže v této bolestné situaci tak potěšit jako velkodušná spoluobět a vytrvalá modlitba jejích věrných dětí. Jejich řady je ovšem třeba co nejvíce rozmnožit a obnovit májové pobožnosti přímo v rodinách. -lš-

Sblížícím se Rokem víry musíme tomuto Božímu daru věnovat stále

větší pozornost. Katolická víra nás pozvedá z každodennosti do zcela jiného světa, v němž teprve poznáváme svou nesmírnou důstojnost a cenu, jakou máme v Božích očích. Náš život není omezen na několik desítek let pobytu na této zemi, ale obsahuje v sobě nesmírnou perspektivu nesmrtelnosti a věčnosti. To je skutečnost, ke které nejsme schopni dospět vlastním poznáním, ale jsme o ní informováni díky sdělení samotného Boha. Tuto nadpřirozenou skutečnost nám jako své zjevení daroval sám Bůh, a protože toto zjevení překračuje naši zkušenost, poskytuje nám Bůh k jeho pochopení a přijetí jako dar zvláštní nadpřirozenou duchovní schopnost. I tomuto daru říkáme víra. Poznání přijetí víry od základu mění náš život. Víra má tedy vztah nejen k našemu poznání, ale především k celému našemu životnímu způsobu.

V obsahu víry i v životě podle víry sehrávají stěžejní roli dějiny dosavadních Božích styků s námi ubohými lidmi. Proč ubohými? I letmý pohled do historie spásy nám představuje skutečnost, jako by Bůh byl ve svém díle překvapivě neúspěšný a čekala ho nejčastěji zklamání, a to právě u té části jeho stvoření, která mu má být nejvíce podobná, a to jsou bytosti obdařené rozumem a svobodnou vůlí. Po jeho andělech ho zklamali i první lidé a těžce tak poškodili sami sebe i celý lidský rod. Jeho celé dějiny jsou pak naplněny opakujícím se selháním jedinců i celých národů, což se nápadně projevuje na jeho vyvoleném národě. Přestože o všech těchto svých zklamáních Bůh předem velmi dobře věděl, nevzdal se svého záměru. Součástí jeho plánu byl i způsob, jak i tyto své zdánlivé nezdary a porážky změnit ve svou slávu. Klíčovou postavou v této proměňující záchraně je jeho vlastní Syn, který svým umučením, smrtí a zmrtvýchvstáním zvrátil

Na slovíčko

nepříznivý vývoj a obnovil uskutěnitelnost původního záměru: věčný život tvorů v lůně Stvořitele. Proč to má být právě utrpení vedoucí až k smrti, které má takovou sílu a moc, nevíme, Bůh to ví, ale je nesporně k uskutečnění jeho plánu nezbytné. Utrpení je pro nás také nejnázornějším a přímo prožívaným obrazem, což znamená pro Bohem stvořený řád, když ho svou neposlušností záměrně rušíme.

Pánovým vtělením a výkupnou obětí se od základu změnilo také lidské utrpení a smrt, které po Adamově pádu pokládal závistivý ďábel za svůj velký zisk, neboť právě svým umučením a smrtí vyrval Boží Syn ďáblu tuto jeho kořist nejen v tom smyslu, že zachránil člověka před věčnou záhubou, ale otevřel cestu, aby se i utrpení a smrt člověka ve spojení s jeho utrpením a smrtí staly součástí porážky odvěkého Nepřítele. Proto ony nepřehledné zástupy křesťanů, které nenávistní pohané krutě umučili, nevycházejí z tohoto příkoří a smrti jako porážení, ale jako vítězové, kterým se dostává té nejvyšší oslavy před Božím trůnem. Doba „velkého soužení“, ze kterého přišli nesčetní mučedníci prvotní církve, nebyla pohroma, kte-

rá dopadla na lidstvo jako trest. Dlouhodobé pronásledování pro víru nejen přineslo slávu statečným mučedníkům, ale vyvolalo zcela opačný výsledek, než jaký si pronásledovatelé od svých zásehů slibovali. Největšího a neopakovatelného růstu dosáhla Boží církev právě v těchto prvích třech stoletích své existence. Utrpení bylo pro křesťany samozřejmou součástí a nejvyšší ozdobou života víry. Jejich krev se stala semenem křesťanů, jak řekl Tertulián.

Když čteme o přímo vynalézávé krutosti, která byla na nich uplatňována, a o jejich statečnosti a přímo radosti, s jakou podstupovali mučení a smrt, vidíme v tom jasně projev nikoliv lidské, ale Boží síly, kterou Pán svým věrným slíbil a které si mučedníci byli vědomi, jak to výstižně vyjádřila svatá Felicita slovy: „Nyní trpím já. Tam však bude ve mně někdo jiný, kdo bude trpět za mne, protože já budu trpět za něho!“ (str. 8)

Své poslání a postavení ve světě si křesťané nesmírně ztížili tím, že nezachovali jednotu víry a roztrhli Kristovo tělo. Postavení opravdových křesťanů v současném světě se stále více přibližuje postavení prvotních křesťanů. Už nyní na mnoha

místech světa teče krev mučedníků a podle varování Panny Marie čeká tento úděl i věřící žijící v kdysi křesťanských světadílech.

Zdá se, že sama Boží spravedlnost připravuje svůj neúprosný „rok víry“, ve kterém bude naše víra před zraky zpoohanštělého světa vystavena opravdové zkoušce, abychom osvědčili, že víme, komu jsme uvěřili a na čem se zakládá naše naděje. Jestliže se naše srdce chvěje při pomyslení na hrozící utrpení, zakoušíme to, co zakoušel i náš Pán. Co máme říct? Aby nás Pán vysvobodil z té hodiny? Ale vždyť právě kvůli té hodině si nás povolal. Je to nejzávažnější příležitost, jak osvědčit svou bezvýhradnou odevzdanost do jeho svaté vůle. Je to dar Otce, jak se ztotožnit s jeho Synem v jeho dokonalém sebeobětování na dřevě kříže. Můžeme si být jisti, že na nás nedopadne nic, co by sám Boží Syn z vůle Otce nezažil a nezakusil. I ve chvíli, kdy se mu zdálo, že ho Otec zcela opustil, nacházel se ve skutečnosti v jeho náručí. Na naše „ano“ k jeho spásné vůli čekají nepřehledné zástupy duší, kterým se ve velkém soužení má dostat milosti rozhodující záchrany právě díky naší velkodušné spoluoběti. „Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Žijeme-li, žijeme pro Pána, a umíráme-li, umíráme pro Pána“, protože „patříme Pánu“. Je naší povinností zasvětit do tohoto tajemství i naše děti, aby začaly nacházet svou pravou radost nikoliv v zábavě, ale v oběti spolu s milovaným Pánem a pro Pána. „Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás přibýtek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama.“ Zařadme proto do svých každodenních modliteb prosbu, která je obdařena plnomocnými odpustky v hodině smrti: „Pane a Bože můj, již nyní přijímám z tvé ruky s úplnou odevzdaností a ochotou jakýkoliv způsob smrti, který se ti zlíbí, s veškerou její úzkostí, utrpením a bolestí. Amen.“

-Iš-

DÍKY, JEŽÍŠI, DÍKY, MARIA

Nejsvětější Trojice, nikdy se nesmíme unavit, když obdivujeme zjevení tvé nekonečné velikosti, tvé moudrosti a tvé lásky. ...Nikdy nemohl náš ubohý lidský rozum mít ani sen o takovém vykoupení, nikdy bychom se nemohli odvážit ve svém srdci věřit v takovou lásku. V úžasu a blaženosti tvého světla, Trojediný Bože, budu neúnavně obdivovat tvé nevýslovné dílo! ...

A abych vyslovila svůj dík, spojuji se se všemi anděly a svatými a především s mojí milou, něžnou Matkou, protože oni patří na to a chápou to, o čem my můžeme jen zvatlat.

Všechn můj dík tobě, můj Ježíši, moje uznání a moje láska za obdivuhodný dar Eucharistie, střed nadpřirozeného řádu, k němuž všechno směřuje a z něhož proudí přemíra života, života, který se ustavičně obnovuje.

Díky i tobě, svatá Panno Maria, neboť tvoje nevýslovné Fiat nám přineslo všechny tyto vznešené skutečnosti.

Marta Robinová,
Deník 21. června 1932

Pondělí 7. 5. 2012: 6:05 Octava dies (670. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Kříž a půlměsíc **7:00** Terra Santa News: 2. 5. 2012 **7:20** Přijeme si... **7:35** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **8:20** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **8:35** Příběh jedné továrny ve městě K **8:50** Plápolý ohňa **9:10** Čteme z křesťanských periodik **9:15** Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle **9:25** Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. **10:00** Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční **10:30** Léta letí k andělům (47. díl): Jaroslav Šindelář **10:50** Už nikdy více Vidomegon **11:10** Noeland (53. díl) **11:40** Sedmihlášky (62. díl) **11:45** Pověst o Ludmilině skále na Pučínkách skalách: Pověsti z Hornolidečska **11:50** Světloňoši: Pověsti z Hornolidečska **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO **13:20** Outdoor Films (3. díl): s Leopoldem Sulovským **14:55** Hornolidečko – Dožínky **15:00** Noční univerzita: Aby se Slovo stalo tělem – P. Angelo Scarano **16:20** Salesiánský magazín [P] **16:40** Exit 316 MISE: Co oči nevidí **17:00** NOEparáda (163. díl) [L] **18:00** Po hladině: Spravedlnost [P] **18:25** Sedmihlášky (62. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Štvrtopáňočky [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (36. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Přijeme si... **19:15** Post Scriptum s P. Jaroslavem Němcem, SDB **19:35** Hornolidečko – Dožínky **19:40** O Mysu dobré naděje **20:00** Klapka s... (41. díl) [P] **21:00** Noekreace aneb Vandrování (138. díl) **21:15** Na koberečku (126. díl) **21:30** Strom života [P] **22:00** P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše matka a sestra ve víře **22:55** Čteme z křesťanských periodik **23:00** Kulatý stůl: Sv. Jan Nepomucký dneška **0:35** Octava dies (670. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 8. 5. 2012: 6:05 Hornolidečko – Dožínky **6:15** Koncert mladých virtuózů **7:30** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **8:20** Ekoauto (29. díl) **8:35** Společně pro lepší společnost **9:05** Gospelový sborník **9:15** Umění sklářských mistrů **9:45** Poselství svatých: Svatý Josef **10:00** Octava dies (670. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Kurz první pomoci: Tíšňové volání **10:35** Čteme z křesťanských periodik **10:45** P. Raniero Cantalamessa – Panna Maria – naše matka a sestra ve víře **11:40** Sedmihlášky (62. díl) **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Štvrtopáňočky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (77. díl): Dechovka **12:35** V zákulisí **13:05** Eucharistie: Svatební hostina **13:40** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **14:25** Noemova pošta 2012: květen **16:00** Hornolidečko – Dožínky **16:05** Přijeme si... **16:25** Příběhy z jiného světa **16:50** Jak se natáčela Poslední noc Johanky z Arku [P] **17:15** Léta letí k andělům (47. díl): Jaroslav Šindelář **17:35** JuniorTV Kopřivnice (25. díl) **17:55** Noeland (53. díl) **18:25** Sedmihlášky (62. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Ako Mesiac posvietil dedkovi [P] **18:40** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **19:10** Noekreace aneb Vandrování (138. díl) **19:20** Kurz první pomoci: Tíšňové volání **19:35** Exit 316 MISE: Co oči nevidí **20:00** Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. [L] **21:00** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě [P] **21:45** Jak potkávat svět (11. díl): s Romanem Janálem **23:05** Terra Santa News: 2. 5. 2012 **23:25** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **23:40** Přijeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Klapka s... (41. díl) **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 9. 5. 2012: 6:05 Strom života **6:30** Noekreace aneb Vandrování (138. díl) **6:40** Noční univerzita: Aby se Slovo stalo tělem – P. Angelo Scarano **8:00** Jak potkávat svět (11. díl): s Romanem Janálem **9:20** Hornolidečko – Dožínky **9:30** Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. **10:30**

Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (41. díl) **13:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (36. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:30** Čteme z křesťanských periodik **13:40** Post Scriptum s P. Jaroslavem Němcem, SDB **14:05** Hlubinami vesmíru s dr. Ivanou Markovou **14:45** Na koberečku (126. díl) **15:00** Poselství svatých: Svatý Josef **15:10** Už nikdy více Vidomegon **15:30** Salesiánský magazín **15:45** Noekreace aneb Vandrování (138. díl) **16:00** NOEparáda (163. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Zachraň se, kdo můžeš! [P] **17:25** Plápolý ohňa **17:55** Octava dies (670. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:25** Sedmihlášky (62. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Ako dedko poslal vlka do sveta [P] **18:40** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:20** Terra Santa News: 9. 5. 2012 [P] **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Večer chval [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl): Petronilla Čemus **21:35** P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbány vodou [P] **23:10** Hornolidečko – Dožínky **23:15** Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. **23:50** Koncert mladých virtuózů **1:05** Generální audience papeže Benedikta XVI. **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 10. 5. 2012: 6:05 Hornolidečko – Dožínky **6:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (36. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Čteme z křesťanských periodik **6:35** Terra Santa News: 9. 5. 2012 **7:00** BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl): Petronilla Čemus **7:15** Platinové písničky (77. díl): Dechovka **7:45** Příběh jedné továrny ve městě K **8:00** Vlkolínec: pohlednice **8:05** Příběhy z jiného světa **8:30** Přijeme si... **8:45** Klapka s... (41. díl) **9:45** Jak se natáčela Poslední noc Johanky z Arku **10:10** Noemova pošta 2012: květen **11:40** Sedmihlášky (62. díl) **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Ako dedko poslal vlka do sveta **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert mladých virtuózů **13:25** Poselství svatých: Svatý Josef **13:35** Noekreace aneb Vandrování (138. díl) **13:45** Ekoauto (29. díl) **14:05** Outdoor Films (3. díl): s Leopoldem Sulovským **15:40** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **16:00** Eucharistie [P] **16:30** V zákulisí [P] **17:05** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **17:55** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **18:25** Sedmihlášky (62. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Darčeky [P] **18:40** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **19:30** Kurz první pomoci: Dopravní nehoda [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 10. 5. 2012 [P] **20:00** U NÁS, aneb od címbálu o lidové kultuře (57. díl) [L] **21:15** Kus dřeva ze stromu: Ořech [P] **21:30** Post Scriptum s Mons. Aloisem Peroutkou [P] **21:55** Dvanáct rwandských mučednic **22:10** Zpravodajské Noeviny: 10. 5. 2012 **22:25** Stará Voda **22:30** NOEparáda (163. díl) **23:30** Octava dies (670. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Umění sklářských mistrů **0:35** Exit 316 MISE: Zachraň se, kdo můžeš! **0:55** Zpravodajské Noeviny: 10. 5. 2012 **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 11. 5. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 5. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (138. díl) **6:30** NOEparáda (163. díl) **7:35** Krásy Čech a Moravy (10. díl): Čechy I. **8:05** P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbány vodou **9:45** Salesiánský magazín **10:05** Na koberečku (126. díl) **10:15** Klapka s... (41. díl) **11:20** JuniorTV Kopřivnice (25. díl) **11:40** Sedmihlášky (62. díl) **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Darčeky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **13:00** Pohádka o valašských frgálových princeznách **13:10** BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl): Petronilla Čemus **13:30** Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO **14:45** Terra Santa News: 9. 5. 2012 **15:05** Strom života **15:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (36. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Restituční po-

lemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. **17:05** Zpravodajské Noeviny: 10. 5. 2012 **17:20** Hudební magazín Mezi pražci **18:00** Noeland (53. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Dedkov komín [P] **18:40** Sedmihlášky (62. díl) **18:45** Exit 316 MISE: Zachraň se, kdo můžeš! **19:05** Kus dřeva ze stromu: Ořech **19:20** Na koberečku (126. díl) **19:35** Hornolidečko – Skály **19:40** Salesiánský magazín **20:00** Kulatý stůl: Turínské plátno **21:30** Přijeme si... **21:50** Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční [P] **22:20** Cesta k andělům (63. díl): Lucie Výborná **23:15** Eucharistie **23:45** V zákulisí **0:20** Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 12. 5. 2012: 6:05 Hornolidečko – Skály **6:10** Eucharistie **6:40** V zákulisí **7:10** Už nikdy více Vidomegon **7:30** BET LECHEM – vnitřní domov (15. díl): Petronilla Čemus **7:45** Terra Santa News: 9. 5. 2012 **8:05** Kurz první pomoci: Dopravní nehoda **8:10** Přijeme si... **8:25** Noeland (53. díl) **8:55** Sedmihlášky (62. díl) **9:00** Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti **9:35** NOEparáda (163. díl) **10:35** Exit 316 MISE: Zachraň se, kdo můžeš! **11:00** Mše svatá z katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze k výročí 450 let od obnovy pražského arcibiskupství [L] **12:50** Zpravodajské Noeviny: 10. 5. 2012 **13:05** Příběhy z jiného světa **13:35** Jak potkávat svět (11. díl): s Romanem Janálem **15:00** Jak se natáčela Poslední noc Johanky z Arku **15:20** Platinové písničky (77. díl): Dechovka **15:55** Hlubinami vesmíru s dr. Ivanou Markovou **16:35** Litanie loretské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **16:50** Restituční polemika: Prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc. **17:55** Krásy Čech a Moravy (12. díl): Pražský hrad [P] **18:25** Sedmihlášky (62. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Dedkov komín **18:40** Pro víta mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice /1928–2010/ **19:25** Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční **20:00** Duška: Wanda Póltawska [P] **21:30** Psáno pro Pražské jaro, Opus III. **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:25** Noekreace aneb Vandrování (138. díl) **23:35** Přijeme si... **23:55** Putování modrou planetou: Írán **0:40** Aprílový koncert Komorního a Symfonického orchestru JKO **1:50** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 13. 5. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční **6:45** Psáno pro Pražské jaro, Opus III. **7:50** Strom života **8:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **8:55** Příběhy z jiného světa **9:20** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (36. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:40** Hudební magazín Mezi pražci **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Bánov a s pracovníky televize NOE [L] **11:35** Na koberečku (126. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne **13:15** Platinové písničky (78. díl): Dechovka [P] **13:50** Duška: Wanda Póltawska **15:15** Poselství svatých: Svatý Petr **15:25** Po hladině: Spravedlnost **15:45** Noekreace aneb Vandrování (139. díl) [P] **16:00** Děkujeme Vám, dnes zvlášť maminkám: Oslavy 6. výročí vysílání televize NOE [L] **17:25** Sedmihlášky (57. díl) [P] **17:30** Noeland (54. díl) [P] **18:00** Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka [P] **18:25** Exit 316 MISE: Zachraň se, kdo můžeš! **19:00** Čteme z křesťanských periodik **19:05** Přijeme si... [P] **19:25** Octava dies (671. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:00** Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc [P] **21:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (37. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **21:30** Pocta českým světům III. – MISSA BREVIS **22:05** Pražská Loreta **22:30** Nedělní čtení: 5. neděle velikonoční **23:00** Zpravodajský souhrn týdne **23:55** P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbány vodou **1:30** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **1:50** Poslech Radia Proglas [L].

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor a děkanát Místek Vás srdečně zvou na DIECÉZNÍ POUŤ RODIN, která se bude konat na poutním místě 13. května 2012 v 15.00 hodin.

Program: 12.30 křížová cesta, kterou povede P. Michal Jádavan ze Staré Vsi n. O. • 13.30 přednáška – Rodina a neděle • 14.00 růženec • 15.00 mše svatá – slouží biskup Mons. František Václav Lobkowicz se spolubratry v kněžské službě a doprovází chrámový sbor CANTORES DOMINI z Místku.

X. PEŠÍ POUŤ Z KOBYLÍ DO ŽAROŠIC se uskuteční **v úterý 8. května 2012.** Zahájení v 8.00 hodin v kostele sv. Jiří v Kobylí. V Žarošicích mše svatá pro poutníky. Přeprava poutníků zpět do Kobylí zajištěna. Srdečně zvou farnici z Kobylí.

Orel župa Svatováclavská a duchovní rada Orla Vás zvou na **POUŤ K PANNĚ MARIÍ SVATOHORSKÉ na Svatou Horu u Příbrami v sobotu 19. května 2012.** Pouť je **ústřední duchovní akcí Orla.** Program: 10.00 hod. – začátek pouti na náměstí T. G. Masaryka u chrámu sv. Jakuba v centru Příbrami, cestou na Svatou Horu modlitba sv. růžence a litaní • 11.30 hod. – slavná asistovaná mše svatá podle misálu z r. 1962 v korunovační kapli Svaté Hory, uctění Panny Marie Svatohorské • 13.00 hod. – občerstvení na Svaté Hoře (individuálně) • 15.00 hod. – pobožnost křížové cesty v ambitech Svaté Hory, svátostné pozhennání ve svatohorské bazilice. Orelské prapory, orelské stejnokroje a lidové kroje vítány! Možno použít mešní řád z předchozích pouťí. K dostání také u pořadatelů. **Přihlášky a dotazy pořadatelům:** br. Stanislav Vejvar • standa.vejvar@volny.cz • <http://orel-zsv.ic.cz>.

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové nabízí seniorům a dalším zájemcům volná místa na **duchově-odpočinkovém pobytu V MEDŽUGORJE A U JADRANU v termínu 1. – 11. 6. 2012.** Zájezd obsahuje bohatý duchovní program i výlety a pouze jeden noční přejezd. Odjezdy autobusu jsou z Čech i Moravy. **Další informace a přihlášky** lze získat na telefonu **737 215 328** nebo na e-mailu dcs@bihk.cz.

Zveme Vás na **CYKLOTURISTICKOU VÝPRAVU ORLA NA ZÁPADNÍ UKRAJINU** ve dnech **22.–30. června 2012.** Cílem cykloturistické výpravy je poznat zakarpatskou část Ukrajiny (oblast měst Volovec, Mukačevo, Užgorod a Chust), její přírodu, poutní místa a lid. Tato karpatská část Ukrajiny byla do r. 1939 a krátce po osvození r. 1945 součástí Československé republiky. Známe ji pod názvem Podkarpatská Rus či Zakarpatská Ukrajina. Budeme zde pořádat cyklistické výlety. Účastníci i kola se povevou autobusem. Doporučujeme horská kola. Odjezd z Brna 22. června 2012 (místo bude upřesněno přihlášeným). **Přihlášky zasílejte na adresu:** br. Stanislav Vejvar, e-mail standa.vejvar@volny.cz • mobil 721 215 455 • R. Svobodové 1694, 272 01 Kladno.

Celková cena na osobu činí 4787 Kč. Do 30. 5. 2012 uhradte zálohu 2 500 Kč na účet ústředí Orla – číslo účtu 63031621/0100. Jako variabilní symbol uveďte svoje rodné číslo. Doklad o provedení platby nutno doložit spolu s přihláškou. Účastníci mladší 18 let dodají písemný souhlas zákonných zástupců. Odjezd i příjezd – Brno. **Přihláška a bližší informace** také na <http://www.orel-zsv.ic.cz/akce.htm>.

Liturgická čtení

Neděle 6. 5. – 5. neděle velikonoční
1. čt.: Sk 9,26–31
Ž 22(21),26b–27.28+30ab.31c–32
Odp.: 26a (*Budu tě chválit, Hospodine, ve velkém shromáždění. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 3,18–24
Ev.: Jan 15,1–8
Slovo na den: *Čistí.*

Pondělí 7. 5. – ferie
1. čt.: Sk 14,5–18
Ž 115(113B),1–2.3–4.15–16
Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,21–26
Slovo na den: *Světlu ne?*

Úterý 8. 5. – nez. pam. Panny Marie, Prostřednice všech milostí
1. čt.: Sk 14,19–28
Ž 145(144),10–11.12–13ab.21
Odp.: srov. 12a (*At' tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27–31a
Slovo na den: *Proti mně však nezmůže nic.*

Středa 9. 5. – ferie
1. čt.: Sk 15,1–6
Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,1–8
Slovo na den: *Ještě více.*

Čtvrtek 10. 5. – ferie
1. čt.: Sk 15,7–21
Ž 96(95),1–2a.2b–3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9–11
Slovo na den: *Radost.*

Pátek 11. 5. – ferie
1. čt.: Sk 15,22–31
Ž 57(56),8–9.10–12
Odp.: 10a (*Budu tě chválit mezi národy, Pane! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,12–17
Slovo na den: *Vý jste moji přátelé.*

Sobota 12. 5. – nez. pam. sv. Nerea a Achillea nebo sv. Pankráce (v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Sk 16,1–10
Ž 100(99),1–2.3.5
Odp.: 1 (*Plesajte Hospodinu, všechny země. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18–21
Slovo na den: *Uvažte.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. – 12. KVĚTNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 5.		PO 7. 5.		ÚT 8. 5.		ST 9. 5.		ČT 10. 5.		PÁ 11. 5.		SO 12. 5.	
Antifona	518	582	518	582	1653	1870	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	1653	1870	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	587	660	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	587	661	591	665	1362	1520	598	672	601	676	604	679	607	683
Antifona k Zach. kantiku	588	661	591	665	1362	1521	598	673	601	676	604	680	607	683
Prosby	588	661	592	665	1655	1872	598	673	601	676	604	680	607	683
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	1362	1521	599	673	602	677	605	680	1364	1523
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	589	662	592	666	596	670	599	674	602	677	605	681	608	684
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	595	670	599	673	602	677	605	680	608	684
Nešpory:														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	1362	1521	517	581	517	581	517	581
Antifony	585	659	590	663	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	593	667	1363	1522	600	675	603	678	606	682
Ant. ke kant. P. M.	586	660	590	664	594	668	1363	1522	600	675	603	679	606	682
Prosby	586	660	590	664	594	668	1664	1881	600	675	603	679	606	682
Záv. modlitba	588	662	588	662	592	666	1362	1521	599	673	602	677	605	680
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

MAGDALÉNA

Maria Valtorta • Z italštiny přeložil P. Martin Duchoslav

Výběr z deseti svazkového díla italské mystičky Marie Valtorty (1897–1961) „Evangelium, jak mi bylo zjeveno“. Z tohoto rozsáhlého textu vyprávěcího žánru jsou vyňaty a spojeny odstavce z kapitoly nebo celé kapitoly, které se vztahují na biblickou postavu Marie z Magdaly. Tvůrkyní výběru je Marisa Tiraboschi.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 328 stran, 269 Kč

z pavučin i okovů, do nichž se člověk zapletl, a jak dojít uzdravení srdce, přiotráveného jejím jedem.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 117x180 mm, 120 stran, 139 Kč

I DAREBÁK MÁ DUŠI • VYCHOVANÝ ULICÍ, ZACHRÁNĚNÝ BOHEM

Marie-Angel Carré • Z francouzštiny přeložila Tereza Pikálková

Kniha vypráví dramatický životní příběh dvanáctiletého chlapce Gabriela, dítěte ulice, jehož se v devadesátých letech ujal bratr Marie-Angel, tehdy ještě pracovník Červeného kříže. Popisuje jeho nouzi bezdomovce, nebezpečí pařížského podsvětí, které ho obklopovalo, hluboké deprese, ale také Gabrielovu cestu ke konverzi i nesnáze, které prožíval už po přijetí křtu. Mezi řádky se dozvídáme, jak toto setkávání proměňovalo smýšlení obou zúčastněných. Dnes už dospělý Gabriel napsal ke knize krátký úvod.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 132x190 mm, 144 stran, 199 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SÍLA LŽI

Tiziano Soldavini • Z italštiny přeložil Jan Lachman

Lež ve svých mnoha podobách se týká nás všech, ať už klame sami sebe i druhé, nebo jsme obětí lživých poselství někoho druhého. Podobně jako všechny neřesti, i lež parazituje na našem lidství, ochromuje nás na úrovni srdce. Tiziano Soldavini spojuje ve své osobě zkušenosti zpovědníka, duchovního vůdce i psychoterapeuta. Proto uvádí nejen odkazy na biblické postavy a vyprávění převzatá z klasické literatury, ale i přímá svědectví lidí, které na cestě osvobození ze lži doprovázel. Rozebírá typologii lži, její ochromující moc, kořeny i důsledky. Ukazuje také způsoby, jak se lži vyhnout, jak se vyprostit

JEŽÍŠOVA PODOBENSTVÍ (DVD)

*Režie a animace Manfredi Manfredo • Námět a scénář Guerri-
no Gentilini • Hudba Paolo Zavallone • Český dabing*

Výběr 13 podobností z evangelií vyprávěných pro děti. Vhodné pro rodiče, katechety a kněze pracující s dětmi. Krátká vyprávění mohou posloužit jako výchozí bod pro katechezi a jako inspirace pro povídání v rodinném kruhu o křesťanském životě.

Paulínky • 1x DVD, 55 minut, 120 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.